

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto XV.

V Ljubljani, 13. maja 1943-XXI.

Štev. 19 (704)

Danes:

NAŠ NOVI KRIMINALNI ROMAN
PET MINUT POZNEJE

(Gl. str. 2. in 3.)

Po sv. Servati (13. maja) ni
mraza se bati,

Slovenski rek.

»DRUŽINSKI TEDNIK«

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in
uprava v Ljubljani, Miklošičeva 14/III.
Poštni predal št. 345. Telefon št. 33.32.
— Račun poštne hranilnice v Ljubljani
št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo,
nefrankiranih dopisov ne sprejemamo. Za
odgovor je treba priložiti 2 liri v znakah.

NAROČNINA

1/4 leta 10 lir, 1/2 leta 20 lir,
vse leto 40 lir. — V tujini
64 lir na leto. — Naročnine
je treba plačati vnaprej.

CENE OGLASOV

V tekstem delu: enostolpčna petlitna vrsta
ali njen prostor (višina 3 mm in širina
55 mm) 7 lir; v oglašnem delu 4,50 lire.
V dobarvem tisku cene po dogovoru. —
Notice: vrstica 7 lir. Mali ogla-
si: beseda 0,50 lire. Oglasi davek povsod
se posebej. Pri večkratnem naročilu popust.

Junaški odpor italijanskih čet na tunizijskem bojišču

Odbiti sovražni napadi. — 30 sovražnih letal sestreljenih

Glavni Stan Italijanskih Oboroženih
Sil je objavil 6. maja svoje 1076. vojno
poročilo:

V zahodnem delu tunizijskega bojišča so italijanske in nemške čete tudi
včeraj hrabro vzdržale močne sovražne
napade.

Naši lovelci so napadli neko skupino
oklepnih vozil in jih nekaj desetini
zažgali in poškodovali. Nemški lovelci
so v dvobojni sestrelili 7 angleško-
ameriških letal.

Nad Siciljskim prelivom so italijanski
lovelci pod poveljstvom poročnika
Amadeja Guidija iz Bologne, ki so
spremljali italijanski letalski konvoi,
v naglem in silovitem spopadu z neko
sovražno letalsko skupino sestrelili
9 letal tipa »Curtiss«.

Zadnje dni se 6 naših letal ni vrnilo
v svoja odrišča.

Glavni Stan Italijanskih Oboroženih
Sil je objavil 7. maja svoje 1077. vojno
poročilo:

V Tuniziji je včeraj divjala silovita
bitka. Čete Osi so se hrabro upirale
močnemu britskemu sovražnemu pehoti in
oklepnih enot.

V severnem delu tunizijskega bojišča
so se čete Osi med bojem umaknile
na nove postojanke.

Sovražno letalstvo je v enem dnevu
izgubilo 10 letal, 4 sovražna letala so
zabili naši lovelci, 6 pa naše protiletalsko
topništvo.

Skupine sovražnih štirimotornikov
so bombardirale mesta Reggio Calabria,
Trapani, Marsalo in otok Favignano.
Povzročile so znatno škodo na
zgradbah, pa tudi prebivalstvo je
imelo izgube.

Italijansko-nemški lovelci so nad Sicilijo
sestrelili 6 sovražnih letal.

Sijajni napad na sovražne oklepne
oddelke, o katerem govori včerajšnje
vojno poročilo, je izvedla 110. lovska
skupina pod poveljstvom letalskega
stotnika Montanaria Fioravanteja iz
Campogine (Reggio Emilia).

Pri sovražnih bombnih napadih, o
katerih javljata vojni poročila št. 1075
in 1076, je v Reggio Calabria 150
mrtvih in 277 ranjenih, v Trapaniju
5 mrtvih in 6 ranjenih, v Marsali so
pa 4 mrtvi in 3 ranjeni.

Glavni Stan Italijanskih Oboroženih
Sil je objavil 8. maja svoje 1078. vojno
poročilo:

Glavni Stan Italijanskih Oboroženih
Sil je objavil 9. maja svoje 1079. vojno
poročilo:

V severnem delu tunizijskega bojišča
se bjejejo srdite bitke. Z neuklonljivo
odločnostjo onemogočajo čete Osi
sovražniku napredke.

V južnem delu tunizijskega bojišča
so naše čete odbile krajevne sovražne
napade.

Posebno omembo za svoje hrabro
ponašanje zasluži 1. skupina 3. topniškega
polka »Pistoia«.

V letalskih dvo bojih so nemški lovelci
sestrelili 7 sovražnih letal.

Močni oddelki sovražnih štirimotornih
letal so včeraj bombardirali Porto
Empedocle. Pantellerio in pokrajino
Campidano na Sardiniji. Poškodbe so
lahke. Naše protiletalsko topništvo je
uničilo 19 sovražnih letal, izmed njih
1 v Empedoclu, 18 pa nad Pantellerio.

Glavni Stan Italijanskih Oboroženih
Sil je objavil 10. maja svoje 1080. vojno
poročilo:

Južno od Bizerte je sovražnik z
močnimi oklepnimi enotami in s pomočjo
velikih letalskih skupin silovito
napadal, a italijanske in nemške čete so
se zagrizno borile.

Sele ko so čete Osi izžrnale vse
svoje sile, ko niso imele več topništva
in zadostnega streliva, so prenehale
odpor.

V južnem delu tunizijskega bojišča
so čete Osi odbile ponovne napade
angleške 8. armade in prizadevale
sovražniku občutne izgube. Naše protiletalsko
topništvo je uničilo 9 sovražnih
letal.

Veliki oddelki sovražnih štirimotornikov
so bombardirali Palermo, Marsalo,
Messino, Reggio Calabria, Licato
in Pantellerio. V Palermo so naredili
občutno škodo. Številni žrtve še nismo
učetli. Izmed 21 napadajočih letal
so jih 8 sestrelili naši lovelci, 7 nemški
lovelci, 6 pa naše protiletalsko topništvo.

Obnova lojalnosti, ki so jo podčrtali
predstavniki naše javnosti, pa je tudi
potrdilo protikomunizma ura 1,
ki preveva zdravo večino našega ljudstva,
iz dna svoje duše odklanjajočega
škodljivi tuji politični nauk. Slednji
nam je povzročil že ogromno nepopravljive
škode in so zastopniki v resnici
govorili v imenu vsega prebivalstva,
ko so zatrdili lrdno voljo slovenskega
ljudstva, da na svojih tleh ne
dopušta razmah razbojniške in divjaške
zablode. Tudi ta del izliva je
bil naslovljen na pravo mesto, saj je
Duce oni evropski državnik, ki je prvi
dvignil prvi v spoznanju, da ta škodljivi nauk
prinaša narodom samo pogubo.

Visoki komisar Grazioli, Gregor,
škof ljubljanski, ljubljanski župan gen.
Rupnik, predsednik vrhovnega sodišča
dr. Lajovic, rektor univerze prof. Kos,
predsednik Akademije znanosti in
umetnosti prof. Vidmar, podpredsednik
Pokrajinskega sveta korporacij
dr. Mohorič, novomeški župan dr. Poljšak,
kočevski župan Grabrijan, lo-
gaški župan Oblak, črnomalski župan
Klemenc, predsednik Pokrajinske zveze
delodajalcev dr. Slokar, predsednik
Pokrajinske zveze delojemalcev dr.
Alujevič, predsednik Pokrajinske zveze
svobodnih poklicev in umetnikov
inž. Pirkmajer, predsednik Pokrajinske
zadružne zveze prof. Remec.

Ob drugi obletnici ustave Ljubljanske
pokrajine in nie priključitve h
kraljevini Italiji so najodličnejši za-
stopniki našega javnega življenja, kul-
turnega, verskega in gospodarskega
udejstvovanja obnovili vdano lojalnost,
ki veže naše ljudstvo z italijanskim
narodom v strnjeno neporušljivo celo-
to. Brzojavka je bila naslovljena na
Duceja kot voditelja italijanskega na-
roda, naglasila pa je okoliščino, da je
ta odlični državnik dal pobudo za
ustavo naše pokrajine ter s svojo zna-
no širokogrudnostjo priznal etnične

Mogočne Ducejeve besede

Tisočglava množica ljudstva goreče vzklika Duceju

Rim, 5. maja. Tajnik Fašistovske
Stranke je danes popoldne sklical k
sestanku zvezne tajnike in pokrajinske
hierarhe. Adrianovo gledališče,
kjer se je sestanek vršil, je bilo iz-
redno slovesno okrašeno. Na odru,
kjer so stali višji funkcionariji in člani
državnega vodstva, so bili razobešeni
prapori, ki so nosili imena junakov
iz sedanje vojne, nad nimi se je pa
blesel simbolični napis: »Vinceremo!«
Ob straneh odra so stali višje politične
osebnosti, člani velikega sveta in
vlade, a predsedniki konfederacij,
zvezni tajniki in pokrajinski voditelji
so zavzeli mesta v dvorani. Sestanka
so se udeležile tudi zastopnice ženskega
Fašija, zastopniki fašistovskega
liska in zastopstvo nemške narodno-
socialistične stranke.

Tajnika Stranke so vsi navzočni
pozdravili z navdušenim vzklikanjem.
Tajnik je zapovedal pozdrav Duceju,
nato je na podal svoje poročilo. V iz-
klesanih besedah je Tajnik Stranke
orisal naloge fašistov in ljudstva v
sedanji vojni ter podal odločne smer-
nice za delo v bodočnosti.

Takoj ko je tajnik Fašistovske stranke
med burnim odobravanjem končal
svoje poročilo, se je na Cavourjevem
trgu zbral sprevod in med vzklika-
njem »Duce! Duce!« odkorakal proti
Beneškemu trgu. Vso pot so se v
sprevod vključevale velikanske množice
navdušenega ljudstva. Beneški trg
so napolnili zastopniki vseh slojev,
ranjenci, pohabljeni, odlikovanci za
vojaško hrabrost in velikanska množica
drugih ljudi. Ob Tomacelijevi
cesti in na UMBERLOVEM CORSU so stali
Tajnik Stranke, člani velikega sveta,
vlade in nacionalnega direktorija,
predsedniki konfederacij in zvezni
tajniki, konzuli Milice in pokrajinski
hierarhi.

Ves Beneški trg je preplaval en sam
klic »Duce! Duce!« Vseh obrazov
je zrealila množna vera in navdu-
šenje.

Napoved so se na balkonu vladne
palace odprla vrata in prikazal se je
Duce. V istem trenutku je zadonel
s trga en sam mogočen klic neomajne
vere in ljubezni. V tej svetli manife-
staciji ljudstva je izrekel Duce svoje
jedrnate besede.

»Čutim, kako v vaših glasovih
drhti nekdanja neomajna vera.
(Množica mogočno vzklika: »Da!«)
In hkrati skrajna gotovost: vera v
fašizem. (Da!) Prepričanje, da
bodo krvave žrtve teh trdih časov
poplačane z zmago (zelo glasno in
dolgo odobravanje), če je res, kak-
or je res, da je Bog pravičen ter
Italija neumrljiva. (Ljudstvo navdu-
šeno vzklika Duceju.)

Danes je šest let, kar smo se
zbrali na tem trgu, da bi slavili
zmagoviti konec vojne, med katero
smo izzivali svet ter odprli omiki
nova pota. (Dolgo odobravanje.) To
veliko dejanje ni končano, temveč
je samo prekinjeno. Vem in čutim,
da milijoni in milijoni Italijanov
trpe od nedopovedljive boleznii, ki
se imenuje »afriška bolezen«.
(Da!) Za ozdravljenje je ena sama
pot: vrniti se tja. (Množica udara
v novo, nebrzdano vzklikanje ter
enoglasno vzklika: »Da!«)

Brezpogojne zapovedi sedanjega
trenutka so tele: čast bojevniku,
prezir skrivaču in svinec izdajal-
cem sleherne stopnje in plemenai
(Zelo glasno odobravanje.) To ni
samo moja volja, prepričan sem,
da je tudi vaša in vsega italijan-
skega ljudstva.«

Klic, s katerim je ljudstvo sprejelo
Ducejeve besede, je najzorožnejše
pokazal, kakšen je sklen naroda. Duce
je dolgo stal na balkonu in odgovarjal
valu živih domoljubnih čustev, ki so
doneli do njega. Napoved se je umak-
nil. A navdušenje ljudstva je znova
privrelo do vrhunce. Duce se je mo-
ral znova prikazati. Smehtljal se je
odgovarjal na nozdravljanje in navdu-
šeno klic ljudstva.

Sele ko se je začelo mračiti, se je
trg izpraznil. Navdušeno ljudstvo je
ob zvokih »Giovinezze« odhajalo na
svoje domove.

Veličastna proslava dneva Vojske in Imperija

Slovesnosti se je udeležil tudi Vel. Kralj in Cesar

Rim, 10. maja. Slovesnosti ob dnevu
Vojske in Imperija so se začele
s tem, da so Oborožene Sile izkazale
čast pred spomenikom neznanega vo-
jaka in pred svetiščem padlih fašis-
tov na Kapitolskem griču.

Ob 8. je poveljnik armadnega zbor-
a v zastopstvu načelnika glavnega
stana vojske položil pred oltar do-
movine velik zlat venec. Na Beneš-
kem trgu je bil razvrščen polk, na
stioncah so stali častniki mestne po-
sadke. Takoj nato je poveljnik ar-
madnega zbora ponovil ta obred pred
svetiščem na Kapitolu vpricho raznih
vojaških zastopnikov. Najslavesnejši
poudarek pa je dobila vsa ta prire-
ditev ob izročanju odlikovanj za vo-
jaško hrabrost v volašnici Kneza
Piemontskega vpricho Kralja in Ce-
sarja.

Vladar je prisel ob 9. z običajnim
spremstvom in ob zvokih državne in
fašistovske himne. Na dvorišču vojaš-
nice je bila razvrščena celotna pe-
hotna divizija, ki so jo sestavljali
polk grenadirjev, nehotni polk in top-
niški polk z zastavami. Vladarja, ki
je prisel v spremstvu svojega pre-
vega pribočnika so sprejeli kvadrum-
vir maršal De Bono, tajnik Stranke,
maršal Bastico, načelnik glavnega

Stana, državni podtajniki v vojaških
ministrstvih in druge visoke osebnosti
prestonice. Čete so izkazale
čast z orožjem, nato pa je bil zapo-
vedan pozdrav Kralju in Cesarju.

Vladar je obhodil razvrščene od-
delke, se ustavlil in pozdravil sleher-
no zastavo, nato pa zavzel mesto na
odru, katerega so obdajali oklepniki.
Na odru so bile tudi družine padlih
ter zastopstva bojnih organizacij s
prapori in odlikovanji. Častnik iz
glavnega stana je začel nato klicati
imena junakov. Drug za drugim so
prihajali pred Kralja in Cesarja
svoji tisti, ki so se žrtvovali za do-
movino, in dobili odličje za hrabrost,
ki naj bi bila zgled za bodoča pokolenja.
Vladar je imel za slehernega
od njih ganljivo besedo in z očitnim
zadovoljstvom sprejemal izraze nji-
hovega izrednega ponaša. Živim je
izrekel pohvalo in se zanimal za do-
godke v vojski, pri katerih so sode-
lovali, posebno pa se je razgovarjal
s tistimi, ki so nosili na sebi slavne
rane in okvare. Med branjem uteme-
ljitve za podeljena odlikovanja so za-
ropotali bojni v pozdrav pa so se
oglasile tudi strojnice. Čast prejeti
zlatu svetinjo za hrabrost so imeli
svoje naslednjih: podpolkovnika Lau-
ra Achielo, stotnika Fascetti Maria,

stotnika Rosso Giuseppeja, poročnika
Alessandra Alda, poročnika Ambro-
sia Vincenza, podporočnika Nicolatija
Filippa, desetnika Dinicola Antonio-
feliceja. — Srebrne svetinje so do-
bili svoji podpolkovnika Col di Belo
Clorinda, stotnika Simonija Ernesta,
stotnika Aceatisa Vittoria, poročni-
ka Petrinija Arnalda. Vladar je nato
odlikoval s srebrno svetinjo podpol-
kovnika Pirottrija, stotnika De Bini
Alta in poročnika Nuccija Maria. Iz-
ročeni je bilo tudi trinajst bronastih
svetinj.

Končno je vladar izročil križce za
vojaško hrabrost. Za zaključek slo-
vesnosti je vnovič zadonel pozdrav
Kralju in Cesarju. Vladar je sprejel
poklonitev zastopnikov vseh oblasti,
gdoba je zaigrala državni himni,
nakar je vladar zapustil vojašnico.
Na trgu Sv. Križa ga je navdušeno
pozdravljalo ljudstvo, ki je prisostvo-
valo obredu znotraj tisočletnega ob-
zidja mesta.

Rim, 10. maja. V navzočnosti Veli-
čanstva Kralja in Cesarja je kvadrumvir
revolucije Emilio de Bono
včeraj na sedežu društva »Dante
Alighieri« poveljeval duhovno in bo-
jevniške vrednote nesmrtno domovine.
Jedro vzvišenega obreda je bilo
odkritje marmornatega ponsrja vojvode
D'Aoste, nepremagljivega in
večnega varuha Imperija.

V palači Firenze so Vladarja spre-
jeli: maršal Italije de Bono, tajnik
Stranke Scorza, maršal Bastico, načelnik
glavnega stana general Ambrosio,
zastopniki senata, fašistovske
in korporacijske zbornice ter Kr. ita-
lijanske akademije, ministri in državni
podtajniki, prvi svetnik japonskega
poslanstva, zastopniki drugih držav
trojne zveze, zastopniki državnih
oblasti, rimski guverner, prefekt,
zvezni tajnik, predsednik društva
Alighieri in predsednik Fašistovskega
zavoda za Italijansko Afriko.

Vladarja je naznanil tajnik Stranke
in takoj zapovedal pozdrav Kralju
in Cesarju, za čemer je prišlo do
novih vdanostnih manifestacij. Vladar
je stopil v zborovalno dvorano,
ki je bila nabita z vsemi zastopstvi
naroda v vojni. Sprejelo ga je dolgo
in navdušeno pozdravljanje.

Nato je kvadrumvir de Bono poz-
dravil Vladarja ter začel govoriti.
V začetku je omenil, da vsakdo v dno
duše čuti dolžnost, da mora dati za
akcijo vse tisto, kar pomaga pri do-
segi zmage. Omenjal je razdobja v
ozemeljskem osvajanju Imperija. Ta
osvojitve je bila dosežena z žrtvijo
in božansko muko italijanskega ljud-
stva. Ta osvojitve bo spet italijanska,
pa v okviru še večjega gospostva.
Toda nad ozemeljsko osvojitvijo se
dviguje duhovna osvojitve in te ni-
kad ne bo moglo iztrgati nobeno na-
sprotnjanje. To je osvojitve človeške
omike, ki svetlo sije na bodočnosti
italijanskega rodu; osvojitve ljudstva
junakov za njegovo nezatonljivo
usodo.

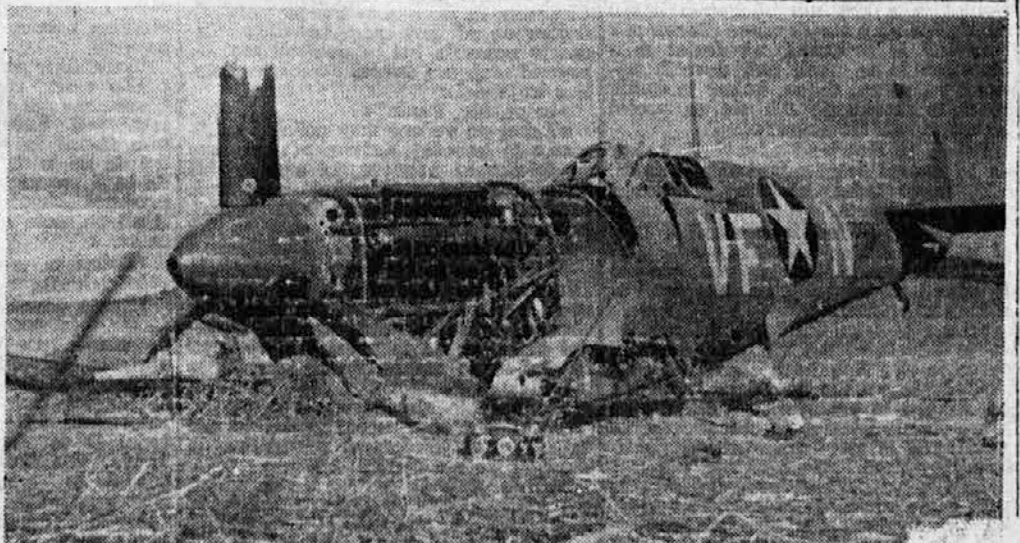
Pri proslavi je bilo posebno pomembno
odkritje ponsrja vojvode
D'Aoste in kvadrumvir de Bono je
obred, ki se je izvršil med prvim
delom njegovega govora, dal ves tisti
veliki poudarek, ki ga zasluži. Med-
tem pa se je tribarvnica spušcala s
marmornatega ponsrja, dragocenega
dela kiparja Giovannija Silbertija, in
se je prikazal moški vojvodov obraz.
Vladar je z vsemi navzočnimi vstal
ter ganjeno izkazal čast.

Vzvišena osebnost vojvoda končuje
zgodovino začetka italijanskega Im-
perija, zgodovino, ki vedro pričakuje
svojega nadaljevanja, je dejal de Bono.
Vojvodova beseda »vrnili se bo-
mo«, je sama po sebi prisega, naložena
vsem Italijanom, ki vedo, da se
morajo in da se hočejo vrniti. Na
današnji dan se poleg kontinuitete
Imperija Italija spominja tudi slave
svojih vojsk. Kvadrumvir je zaradi
tega poveljeval vrline italijanskega
ljudstva v njihovem najčistejšem in
najdiktorsrčnejšem izrazu, v orožju.

Italijanska vojska je zmerom bila
in bo kovačnica junakov, zgled po-
guma, vdanosti in discipline. Ko bo
vojna končana, se bo ta vojska vrnila
in bo ponlačana za opravljeno dol-
žnost. Kakor vedno, ne bo zahtevala
nič ter bo še naprej prva in poglavna
priča o tem, koliko so Italijani
za Italijo naredili. Bo tista zdrava
sila, na katero se bo mogoče zanašati,
da se spet začne težavna in slavna
pot za ponovno osvojitve. Zato da-
kio poročstvo vsi tisti, ki so prežili,
ki prelivajo, ali ki bodo še prežili kri
za domovno in katerim velja naša
večna hvaležnost.

Globok kvadrumvir govori je ob
koncu sprejelo zelo navdušeno od-
obravanje. Tajnik Stranke je znova
zapovedal pozdrav Kralju in Cesarju
in se je ponovilo kar se da goreče
dokazovanje vere zani. Med nepre-
stanimi manifestacijami je Vladar
zapustil dvorano, prej se je pa še
ustavil pred ponsrjem vojvode D'Aoste.
Pradan je zamutil palačo, so se

Velivolo americano
precipitato sul campo
tunisiso. — Na tuni-
zijskem bojišču sestrel-
jeno ameriško letalo.

Slovesnosti na dan Vojske in Imperija v Ljubljani

Ljubljana je dostojno proslavila praznik Vojske in Imperija. Vse mesto je bilo v slavnostnem razpoloženju. Na poslopih so vihrale v pomladnem vetru državne zastave z liktorskimi znaki, v izložbenih oknih pa so bile nameščene Kraljeve in Ducejeve slike. Posebno pozornost so zbujele praznično okrašene palače na Cesti 3. maja. V naše mesto je prispel večeraj opoldne državni minister Eksk. Perrone Compagni, ki ga je St. Anka določila, da pravišni v Ljubljani Dan vojske in Imperija.

Na vojaškem pokopališču

9. maja ob 8. zjutraj so prispeli na vojaško pokopališče pri Sv. Križu visoki gostje. Eksk. Perrone Compagni, ki so ga spremljali Eksk. Visoki komisar, Zvezni tajnik Orlandini, general Ruggero, ki je zastopal poveljnika Armijskega zbora, Eksk. Piloti, general Maggiore Perni, general Fava, mestni župan Rupnik, pokrajinska zaupnica ženskih fašistev De Vecchija in drugi odličniki, je odšel pred spomenik umrlim italijanskim vojakom.

Prisotni sta bili tudi materi padlih junaških borcev Venninija in Zapule. Ob poti med grobovi vojakov so stale fašistovske žene s šopki krvavoredečih nagljev, pred obeliskom je pa stala častna četa alpskih lovecev z zastavo artiljerije in godbo. Ob obelisku sta bili tudi častni straži Kr. karabinjerjev in zastopnikov Borbenih fašistev.

Ko so prispeli visoki gostje pred spomenik, so se z molkom in rimskim pozdravom poklonili padlim vojakom, ki so dali svoja življenja za Domovino. Zatem so položili na vnožje spomenika vence Eksk. Perrone, Visoki komisar Eksk. Grazioli in Zvezni tajnik Orlando Orlandini. Po položitvi vencev pred oltar, ki je bil nameščen ob vnožju obeliska, je imel vojaški duhovnik mašo za dušnike, med katero so fašistovske žene polagale cvetke na grobove vojakov. Po maši so obšli odličniki vojaške grobove, nato se pa poklonili še pred kostnico slovenskih fantov spominju Slovencev, padlih v prejšnji vojni. Ko je bila ta pietetna svečanost končana, so se najvišji predstavniki odpravili s pokopališča pri Sv. Križu zopet nazaj v mesto in se ustavili na česti Soške divizije.

Otvoritev vojaškega naselja

Prispeli so ob 9. dopoldne pred novozgrajena poslopja vojaškega naselja Eksk. Perrone, Eksk. Visoki komisar Grazioli, Zvezni tajnik in ostali odličniki. Poslopja te vojaške naselbine ob česti Soške divizije, ki je dolga 54 m in je veljala skoraj poldrug milijon lir, so bila zgrajena po načrtih, ki jih je izvršil dr. ing. Carra. V teh stavbah so prostrane spalnice, obednica in trgovina, v kateri določeno vojaški najrazličnejše potrebščine. V eni teh stavb je tudi prostrana kinematografska dvorana, ki ima 300 sedežev. Nad vhodnimi vrati so napisane Mussolinijeve besede: »Kdor omahuje v borbi, pade.«

Na dvorišču pri vходу v vojaško naselje je stala častna četa letalcev, ki je strumno pozdravila došle goste. Vojaški duhovnik je blagoslovil poslopje, nakar je Eksk. Perrone otvoril vojaško naselje. Zatem so si odličniki ogledali novozgrajene stavbe. Dino Perrone si je z največjim zanimanjem ogledoval stavbo, po katerih je visokega gosta vodil Zvezni tajnik.

V vojašnici Princa Piemontskega

Gostje so se dalje časa zadržali v vojaškem naselju, nato pa so odšli v vojašnico Princa Piemontskega.

Ob vrodu v vojašnico je goste pozdravila častna četa, nakar so se podali odličniki na prostrano dvorišče vojašnice, na katerem so bile razvrščene čete alpskih lovecev. Črnih srajc in protikomunistične Milice. Poslopje vojašnice je bilo okrašeno z državnimi zastavami. Tu sta se pridružila visokim gostom še Eksk. Piloti, predsednik apelacijskega sodišča, ter comm. dr. David. Visoki gostje so nato pregledali razvrščene čete vojakov. General Maggiore Perni je pozval odlikovane vojake, ki so se razvrstili pred Eksk. Perronijem, ki jim je čestital k njihovu uspehu v borbi za Domovino. Enega izmed teh vojakov je objel in ga poljubil. Zatem je Eksk. Perrone izročil generalu Perniju velik zavoj cigarete kot dar Podpornega urada Zveznega poveljstva vojakom.

Na sedežu Dopolavora

Iz vojašnice so visoki gostje odšli v Dopolavoro Oboroženih sil na Taboru. Prostrana dvorana je bila svečano okrašena z državnimi zastavami in liktorskimi znaki, nad odrom pa sta bili sliki Kralja in Duceja. V dvorani so bile razvrščene čete alpskih lovecev z godbo, čete Črnih srajc in četa predstavnikov Borbenega fašija. Ob četi Črnih srajc so stali zastavonoše, ki so nosili prapore Borbenih fašistev iz Ljubljane, Črnomilja, Kočevja, Trebnja, Logatca in pomožnega središča v Novem mestu. Visoki gostje so se podali na okrašen oltar, kjer so se jim pridružili tudi Poveljnik XI. armijskega zbora Eksk. Gambaro, nadalje hrvaški konzul in zastopstvo nemškega konzulata.

Ob strani najvišjih predstavnikov sta stali častni četi Borbenega fašija in Črnih srajc. Zvezni podtajnik Capurso je pozdravil Eksk. Perronija, ki je nato odredil pozdrav Kralju in Cesarju in Duceju. Zatem je nočastil spomin padlih fašistov Arielle Rea, Zita, Sanguinija in ostalih, ki so na tej zemlji dali svoja življenja za Italijo. Vojaški duhovnik je blagoslovil prapor Zveze borbenih fašistev, ki ga je Eksk. Perrone izročil Zveznemu tajniku. Eksk. Perrone je zatem nagovoril navzočne in jih opozoril na najvišjo žrtev, ki jo mora dati vsakdo za Domovino. Spomnil se je vseh tistih, ki so junaško padli v borbi in je izrazil občudovanje vsem, ki častno zastopajo svojo domovino v junaški borbi proti sovražnikom. Naglasil je, da Italijanski narod stalno spremlja in vedno misli na svoje sinove, ki se bore daleč od svojih domov v imenu Rima, ker so Italijani od Boga poslani, da širijo v svetu civilizacijo.

Nagovor Eksk. Perroneja so prisotni sprejeli z velikim navdušenjem. Zatem se je Zvezni tajnik zahvalil Eksk. Perroneju za prapor, ki ga je poklonil Zvezi borbenih fašistev. Prisegel je, da bo ta prapor simbol njihove borbe, s katero morajo nadaljevati začeto kristalno čisto borbo na sovražni zemlji ter se bore za Italijo kot nasledniki onih, ki so dali svoja življenja za Domovino.

Eksk. Perrone in Zvezni tajnik sta poljubila prapor in ga izročila zastavonoši. Eksk. Perrone je nagovoril gospo Vanninijevo, katere sin je padel na tej zemlji, in poveljeval nje-ovo veliko žrtev. Zatem je izročil Eksk. Perrone skvadristične izkaznice vsem fašistom, ki sodelujejo pod poveljstvom tov. Cungijsa in Petronija pri straženju ljubljanske mestne meje. Svečanost je bila s tem končana.

Visoki gostje so odšli pred poslopje, kjer je bil mimohod častnih čet s standartami.

Drugi obiski

Zatem so se odpravili odličniki na sedež Ljubljanskega fašija, kjer je tajnik tov. Cungi predstavil svoje sodelavce, in na sedež GUFa, kjer so

jih sprejeli s pesmijo vseučilišniški pod orožjem.

Odtod so se odpravili odličniki v poslopje Delavske zbornice, kjer so bile delovne tekme. Eksk. Perrone je čestital nagrajenim in si je ogledal delo, ki so ga opravile tekmovalke.

Nato so odšli gostje v Selenburgovo ulico v Združenje industrijev in obrtnikov, kjer so bile prav tako delovne tekme iz frizerske stroke. Tudi tu so si gostje z zanimanjem ogledali delo naših obrtnikov, nakar so odšli mimo razvrščenih oddelkov Črnih srajc in GILLA, kjer je bilo zbranih 1500 članov, vzdolž Ulice 3. maja. Spremljal je visoke dostojanstvenike in generale pri tem pregledu mladinskih organizacij italijanske Slovenije podpoveljnik Cossani. Dostojanstveniki so izrazili svoje zadovoljstvo in pohvalo. Obiskali so nato sedež GILLA, kjer so se kratko pomudili.

Zatem so odšli v operno gledališče, kjer je imel Eksk. Perrone Compagni govor. Svečano dekorirano gledališče so popolnoma napolnili člani fašistovskih organizacij in drugo občinstvo. Državni minister Dino Perrone Compagni je kot od Stranke določeni govornik proslavil dan Vojske in Imperija s plemenitim govorom, v katerem je poudarjal odlike italijanskega rodu. Izrekel je snostovanje junastvu hrabrih borcev, ki se borijo na afriškem ozemlju, prepojenem s plemenito krvjo bratov, ki žilavo branijo pred sovražnikom zemljo, katera je nesporno naša po nedovnomnem zgodovinskem pravu.

Izvajanje Eksk. Perroneja so bila ponovno prekinjena z anaplavom. Proslava je bila končana z zanosno manifestacijo zvestobe. Mnogiča je vzklikala Duceju in s polnim glasom zapela himno »Giovinezza«.

Visoki Komisar je pretekli teden obiskal posmrtno razstavo slik slikarja Ivana Vavpotiča, ki jo je priredila Narodna galerija v Jakopičevem paviljonu. Eksk. Graziolija sta sprejela predsednik Narodne galerije dr. Windiseher in višji intendant dr. Mesešnel. Visoki gost se je dolgo mudil pred slikami prezdodaj umrlega slikarja.

Prehrambeni zavod Visokega komisarjata za Ljubljansko pokrajino obvešča vse potrošnike mesta Ljubljane, da dobi do 12. maja naprej pri svojih trgovcih za mesec maj na odrezek B živilske nakaznice po 60 g parmskega sira in 150 g mehkega sira.

Prehrambeni urad Visokega komisarjata sporoča, da dobi potrošniki mesta Ljubljane po 6 klj krompirja na marčeve odrezke krompirjevih nakaznic pri naslednjih trgovcih: Kmetijska družba, Novi trg 3; Jelačin Ivan, Napoleonov trg 1; Gregorec & Co., Bleiweisova cesta 15; Niklsbacher, Pražakova cesta; Sarabon A., Zaloška cesta 1; Nabavljana zadruga državnih uslužbenec, Vodnikov trg; Smrkoli, Vošnjakova ulica 3; Konzumno društvo; Tvrška Sever.

Več poštnih zavikov osebnih oblačilnih nakaznic, ki jih je poslal Civilni komisarjat v Novem mestu občini Dvor, Ajdovec in St. Rupert, je uničil požar ali pa so jih odnesli. Ugotovljeno je, da manjkajo naslednje nakaznice: od številke 213.001 do številke 213.420; od št. 213.424 do št. 213.500; št. 213.516 in 213.517; od št. 213.546 do št. 213.566; od št. 213.584 do št. 213.613; od št. 213.621 do št. 214.158; št. 214.262; od št. 209.193 do št. 210.032; od št. 236.001 do št. 239.782; od št. 339.810 do št. 339.815; št. 339.824; od št. 339.980 do št. 339.984; od št. 339.295 do št. 339.374; od št. 342.210 do št. 342.659. Te nakaznice niso niti zigosane niti registrirane. Zato so proglašene za neveljavne, vse trgovce pa opozarjamo, da nanje ne smejo dati blaga, temveč morajo njihove lastnike takoj prijaviti najbližjim oblastem.

Dodatne živilske nakaznice za delavce je mestni preskrbovalni urad

pričel deliti pretekli četrtek po številkah potrdil, tako da so št. 1 do 600 prišle na vrsto od 6. do 12. maja. 13. maja pridejo na vrsto številke 601 do 700, 14. maja 701 do 800, 15. maja 801 do 900, 17. maja 901 do 1000, 18. maja 1001 do 1100 in 19. maja 1101 do 1200. Upravičenci bodo dobili dodatno živilsko nakaznico samo s potrdilom in le do 25. maja, ko morajo biti vse nakaznice prevzele. Podjetja, morajo vrniti še isrlj mesece potrjene sezname št. III. Urad poslje in to la namen vsak dan od 8. do 12. in od 15. do 18. ure v palači Bata, I. nadstropje, soba št. 3.

V izložbah raznih trgovin v Ljubljani je razstavljenega mnogo blaga, kakor na primer likeriji, parfemi, stekleni izdelki, keramika, usnjeni izdelki itd., katerega prodaja je blokirana. Razstavljanje takšnih predmetov, katerim so pristavljeni listki z označbo cene, daje videz, ki ne odgovarja dejanskemu stanju in zapeljuje v zmotne, vabeč na eni strani kupce, ki ne poznajo dobro predpisov, k nakupu in zapeljujejo na drugi strani trgovce k prodaji. Da se to prepreči, se odreja, da je treba k vsakemu blagu, katerega prodaja je občinstvu prepovedana, ki je razstavljenega zunaj ali znotraj trgovine, pristaviti poleg cene tudi listek z označbo »pod zaporo — ni na prodaj«. Opozarja se, da zadenejo prodajalce, ki se ne bodo držali gornje določbe, sankcije, ki so določene v naredbi z dne 26. januarja 1942-XX, št. 8.

Prodaja netipiziranih moških klobukov je po novi naredbi, ki jo je izdalo ministristvo za korporacije, prepovedana. Prodajati se smejo samo klobuki tipizirane vrste, katerim so uradno določene cene po kategorijah.

Nov vlak na dolenski progi je začel voziti v ponedeljek 10. maja, in sicer na progi Melika—Ljubljana. Dnevni vlak št. 9214 odhaja iz Mellike ob 6.22, iz Novega mesta ob 7.53 in prihaja v Ljubljano ob 10.05. Z istim dnevem se je pa ukinil na isti progi vlak št. 9218, ki je odhajal iz Mellike ob 12.44 in iz Novega mesta ob 14.13 in je prihajal v Ljubljano ob 16.38.

Delovne knjižice za tuje delovne moči so uvedli 10. maja v Nemčiji. Vsi tuji delavci in nameščenci morajo izročiti knjižico takoj pri sprejemu v podjetju. Kadar pa zapustijo državo, morajo knjižico vrniti delovnemu uradu.

Svobodno prodajo nekaterih tekstilnih predmetov na Hrvaškem je dovolilo glavno ravnanstvo za trgovino, obrt in industrijo. Brez odvzema točk smejo prodajati tkanine za vezenje, pohištvo in podlogo, volno in svilo za vezenje, krpanje in šivanje.

Osebnosti

POROČILI SO SE:

V Ljubljani: g. Julijan Lapažne in gđ. Zinka Kremenčeva; g. Karol Lavrenčič, gradbeni tehnik, in gđ. Anka Slamčičeva; g. Artur Jak, prokurist, in gđ. Verica Mencingerjeva; dr. Jože Čencič, pravni referent ZSA, in gđ. Tončka Gorjopova; g. Emil Frelj, operni režiser, in gđ. Hana Čentova, uradnica; g. Maks Bač, uradnik, in gđ. Julija Štergeljeva; dr. Marjan Borštnar, zdravnik, in gđ. Ada Burgerjeva, slušateljica Glasbene akademije.

UMRLI SO:

V Ljubljani: Amalija Štilgojeva; Ivana Medenova, posestnica; Karol Belč, strojevodja drž. železnice; Franjo Mar, vlakovodja drž. železnice; 92letna Cecilija Winterjeva; Franjo Gomol, upokojenec drž. železnice; Siletni Srečko Vizjak, sprevidnik drž. železnice; Josipina Krizanarjeva; Blaž Novak, čevljarški mojster; Avgust Zadnik, inšpektor državnih železnic; 78letna Emilija Šusteršičeva; Ivan Lotrič, mizar; Zora Košenova; Amalija Štilčeva; Angela Svoboda; Emilija Webrova; 48letna Ivana Zekotova.

Dragomir M. Popović, general bivše Jugoslovske vojske.

Na Stožičah pri Ljubljani: Frančiška Presetnikova.

V Sarajevu: inž. Emil Ličar, višji tehnični svetnik.

Naše sozlagje

ŠPORTNI TEDNIK

V domačem nogometnem prvenstvu so odbili še dve tekmi; po eno v vsakem od obeh razredov. V prvem razredu so možje s Poljan dosegli proti Dopolavoru 4:2, v drugem pa so Korotanci nabili Zabjak v razmerju 6:1.

Drugi rezultat govori sam za se. Moštvo z Rakovnika je že dovolj stara tvorba s primerno tradicijo, da lahko vsak čas odpravi novice, kakršni so fantje iz Zabjaka, s primerno razliko. Zadeva med Marsom in Dopolavorom ni bila tako enostavna. Po odmoru je rezultat stal na 2:2 in je potem posegel vmes sodnik z neko enajstko. Mnogim — pretežni večini prisotnih ta odločitev ni prijala, ker ji niso videli razloga. Reč se je nato zaostri, tako da ni mnogo manjkalo in na igrišču bi bil nastal nered, kakršnih v Ljubljani ne pomnimo že lepo vrsto let. Igro so nadaljevali z okrnjenim moštvom Dopolavora, ki je konec tekme zapustilo igrišče s porazom 4:2.

Dva italijanska prvenstvena razreda, prvi in tretji sta nekako že na počitnicah. Malo prezdodaj je še za počitek, saj je po koledarju sedaj najljepši nogometni čas Uprizorilo so zato celo vrsto prijateljskih tekem, ki jim pa ne bomo tukaj zabeležili rezultatov.

Povsem tudi omenjena dva tekmovalna razreda ne mirujeta. Tri moštva iz prvega razreda, ki so v normalnem delu tekmovalja dosegla po 24 točk in zasedla v razpredelnici tri mesta nad poslednjim, morajo odigrati kvalifikacijski turnir za izpad ali proti izpadu iz prvega razreda. Po prvi tekmi med Barijem in Venezio (1:1) je bila to nedeljo na vrsti bitka med Triestino in Venezio; igrali so na nevtralnem igrišču v Firenci. Triestina je zmagala 2:0 in se rešila; ker drugo mesto ji ne more več utiti; če bo zmagala prihodnjo nedeljo proti Bariju, potem bo sploh na konju, med obema ostalima nasprotnikoma pa bo potrebna še ena preizkušnja moči, ker bosta v tem primeru imela spet enako število točk.

Vrhovi tretjega razreda so tudi sredi kvalifikacijskih tekem za vstop v višji, v drugi razred. So že prešli čez polovico tekmovalja in vodi v eni skupini Varese s 7 točkami, v drugi Gorizia z 9; to nedeljo je Gorizia prinesla iz Carrare obe točki domov.

V drugem razredu dogodki dozorevajo. Še tri nedelje imajo do konca. In tri nedelje pred koncem vodi Modena z 41 pikami, sledi ji Napoli s 40, na tretjem mestu je Brescia s 37 točkami. Ostala moštva — bilo jih je še nekaj pet, šest, ki so se gnetila okoli prvega mesta — so že toliko zaostala, da za prvi dve mesti resno ne prihajajo več v poštev. Po vsej priliki se bosta lanska izobčena, Modena in Napoli, vrnila spet med italijansko nogometno elito.

Svircarski nedeljski rezultati so bili: Grenchen-Basel 2:1, Lausanne-Servette 5:3, Lugano-Cantonal 4:1, Luzern-Grasshoppers 1:1, Nordstern-Biel 0:3, Young Fellows-Young Boys 1:1, Zürich-St. Gallen 2:3. O. C.

Stare letnike

»Družinskega tednika« vezane ali nevezane kupi uprava »Družinskega tednika«.

Preprogo

velikost 3 x 3,5 m, popolnoma novo, iz najfinejše volne, izdelano v Sjenici, prodam. Ogleda se in za ceno se izve od 9. do 12. in od 3. do 6. na Dolenjski cesti 23.

5 MINUT POZNEJE

ROMAN - NAPISALA MIGNON G. EBERHART

»Tudi zame ni, bodite prepričani, Miss Abbott. Prvi umor, odkar sem v Kentigernu. Ali je bil v poslednjem času razen družinskih članov kdo pri vas?« Donny je bral na obrazih vseh, da so se z obupom oprieli tega upanja in se skušali spomniti, ali niso nemara res videli kakšnega tujca. V to tišino je zagrmel njegov glas: »No, takoj, ko bo jutro, bomo lahko natančneje preiskali okolico vrtnarske hišice. Na srečo bodo v razmočeni zemlji ostali sledovi.«

Tudi moji, je pomislila Sibila. Moje visoke nete... Donny je nadaljeval: »Nočem vam ničesar prikriti, kar že vem. Odkod kaj vem, ni važno. Vem...« Obmolknil je in se nasmehnil Ljudmili. »Ali sem kaditi Miss Abbott?«

Prikimala je. Potegnil je iz žepa mavitek cigarete, ponudil Kalvinu in Howlandu in si prižgal svojo nad planimost sveče. Kalvin se je nasmehnil in napeto opazoval Donnija. »Eva in Rihard Bohan sta prišla sem v začetku junija. On je stanoval v vrtnarski hišici, ona je pa spala tu v tej hiši. Ali je tako?«

»Da,« je zategneno odvrnila Ljudmila. »Drži... dokler ni odpotovala. Tedaj se je Rihard preselil k nam v hišo.«

»Odpotovala je, da pripravi ločitev, kajne?«

»Da.« Sele po kratkem obotavljanju je izdala odgovor.

»Snoči se je vrnila. Domnevam, da je niste pričakovali, ker se je pripeljala s taksijem.«

Kalvin mu je začuden skočil v besedo: »Odkod pa to veste?«

»Kentigern je mahnno mesto.« se je

nasmehnil Donny. »Zmerom je dragoceno, če človek vse ve. Naj bo že kakorkoli, vrnila se je pač in prebila noč v tej hiši. Rihard Bohan se je preselil spet v vrtnarsko hišico.«

»To pa ne drži,« je brž rekla Diana. »Najel si je hotelsko sobo v Kentigernu.«

»Ne,« je odvrnil Kalvin. »Dognano je, da je prebil noč v vrtnarski hišici. Samo Evi se je izgovoril, da namerna oditi v hotel. Davi se je potem odpravil v Chicago.«

»In proti večeru so se vrnil s...« Donny je s kratkim pogledom ošinil Howlanda... »s Howlandom Staceyem.« Howland je prikimal. »Večeral je s Staceyem in se okoli polja devetih posloval od njega, da se, kakor je dejal, še malo izprehodi. Ali ste ga poslej še kaj videli, Howland?«

Počasi je Howland odgovoril, kakor da bi moral šele natanko premisliti. »Ne, razen tedaj, ko sem na Dianin poziv prišel sem.«

Donnyjev pogled je smuknil k Diani. »Zakaj ste ga klicali?«

»Hotela sem... hotela sem, da bi Howland vedel, kaj ga štejemo, bi rekla, k družini.«

»Hm,« je zakašal šerif. »Razen tega je odvetnik. Ali ste mar dvomili, da se je Eva Bohanova obesila?«

»Ne!« je vzkliknila Diana. »Seveda ne. Rihard je svetoval...« Vgriznila se je v spodnjo ustnico in obmolknila.

»Rihard je torej svetoval, da pokliče Howlanda?«

Kalvin je brž odgovoril: »Vsem nam se je zdelo, da bi bilo prav tako. Za zaradi dam. Sai smo vendar vedeli, da bo zadrževanje.«

»In tako imate že kar odvetnika ob

strani. Hm...« Donny se je nasmehnil in Sibila ni vedela, ali je njegova prijaznost pristna ali lokava. »Za zdaj vam prav gotovo ne bo mnogo koristil. Najprej moram jaz za trdno ugotoviti, kje je vsak izmed vas bil ko je Eva Bohanova odšla v vrtnarsko hišico. Ali nemara kdo ve, s kakšnim namenom je odšla tja?«

Molk je bil edini odgovor na to vprašanje. Donny je zmečkal svojo cigareto in nadaljeval: »Ničče torej ne ve, ali je imela nemara s kom sestanke? No, potlej pa nekaj drugega: kdaj je odšla v vrtnarsko hišico?«

»Mislim, da nihče izmed nas ne bo mogel natanko povedati ure,« je odgovoril Kalvin. »Zakaj takoj po večerju je izjavila, da mora napisati še nekaj pisem, in je odšla v svojo sobo. Od fiksnih in bržčas nihče več ni videl.«

»Tako je,« je pritrdila Diana. »Teta Ljudmila in jaz sva sedeli na verandi, dokler se ni razbesnela nevihta. Tedaj je uzginala luč in pohitela sva, da povsod prižgava sveče. Potlej sva ostali v knjižnici.«

»In vi, Mr. Peale?«

»Takoj po večerju sem odšel v knjižnico,« je poročal Kalvin. »Čakal sem na telefonski pogovor, ki sem ga bil naročil. Potlej sem nekaj časa bral, preden sem odšel gor. Prav takrat, ko me je Diana klicala, sem se bil oprhal in sem si že oblačil pidžamo.«

»Rihard se je bil vrnil,« je omenila Diana. »Teta Ljudmila in jaz sva pri sveči brali. Kar koj sva mu videle na obrazu, da se je nekaj zgodilo. Povedal nama je, da je našel Evo obesoeno in da se je zaman trudil, da bi jo oživil.«

»In kaj ste storili nato?«

»Poklicala sem moža. Prišel je dol in priči telefonski zdravniku in vam. To je vse.«

»Nihče izmed vas torej ni videl, da bi bila Eva Bohanova odšla iz hiše?«

Diana je odkimala. Nihče ni odgovoril.

»Kje hranite po navadi svoj dežni plašč?« je vprašal Donny, obrnivši se h Kalvinu.

»Po navadi v stenski omarji v veži.« Diana je namršila obrvi. »Dežni plašč?«

»Imela je dežni plašč — čez svojo obleko,« je pojasnil Kalvin in videti je bilo, kako neprijetna mu je ta okolnost.

»Tvoj dežni plašč?« je vzkliknila Diana.

Ljudmila se je sklonila naprej. »Od lanskega poletja je visel v vežni omarji. Mr. Donny, zakaj ste prepričani, da je nekdo Evo umoril?«

»Ni se mogla sama obesiti, Miss Abbott. V vsi sobi ni predmeta, ki bi bil dovolj visok, da bi bila stopila nanih.«

Sibila se je ves prizor še enkrat prikazal. Uzrla je postavlo, ki je bila tako visoko nad tlemi, da bi morala stati na nečem; v resnici je pa visela na vrvi.

Ljudmiline ustnice so bile blede.

»To moraš pravilno razumeti, teta Ljudmila,« je jel pokroviteljsko pojasnjevati Kalvin. »Kdor koli jo je tam obesil in hotel preslepiti druge, češ da se je sama obesila, je pozabil, da bi ji moral podstaviti kakršen koli predmet. Morala bi po vsaki ceni stati ali na stolu ali na klopi, če bi bila sama.«

»Rotim te, molči!« Ljudmila je prošeče dvignila svoje zalite roke.

»Razen tega je zaudarjalo po kloroformu,« je dodal šerif, »čeprav samo še medlo. Če bi jo bili našli šele zjutraj, bi vonja sploh ne bilo več zaznati. Mriški ogled bo to domnevo še potrdil. Najprej jo je zločinec kloroformiral in jo potlej zadavil. Šele tedaj je obesil — ko je bila že mrtva. Vse skupaj bi bil prav posrečen zločin — če bi ne bil Rihard Bohan našel.«

Sibila ni vedela, kako naj si razlaga vse predkriti šerifovo govorjenje.

»S tem bi bilo torej dokazano, da on tega ni storil,« se je oglašil Kalvin. »Morda,« je odgovoril Donny. »Da se vrnemo k našemu izhodišču — Miss Abbott in Mrs. Peale sta bili torej ves čas skupaj in imata dokazau ali bi. Mr. Peale pa nima povsem zanesljivega alibi — kaj menite k temu, Mr. Peale?«

Kalvin ga je malec plašno pogledal in zmgnil z rameni.

»Če me vprašate, Donny,« je nekam podsmehljivo dejal Howland, »je moj alibi tudi od muh. Razen, če me je kdo od služinčadi videl. Sedel sem na mostovžu, dokler se ni znočilo. Pozoneje sem opazoval nevihto. Ko me je Diana poklicala, sem bil že v postelji. Toda jaz z vso stvarjo nimam opravka in o vsem tem sploh nič ne vem.«

»Oho,« je rekel Donny in namršil obrvi. »Ali ni prišel Rihard k vam v mesto na posvet?«

»Nikoli ne dajem pojasnil o zadevah svojih strank,« se je odrezal Howland.

»Zakaj vas je obiskal?«

»To nima prav nikakršnega opravka s preiskavo.«

»Presojo o tem morate pač meni prepustiti, Howland,« je rekel šerif ostro. »Ali je bil njegov obisk kaj v zvezi z nameravano ločitvijo?«

»O tem ne morem dati pojasnila,«

»Hm. Zdi se mi, da Eva Bohanova ni bila nič več spozumna z ločitvijo. Ali drži moia domneva? Zakaj se je hotel torej on kar na lepem ločiti? Ali se je mar mislil poročiti s katero drugo?«

Sibila je krčevito stisnila roke. Howlandov mračni obraz je bil popolnoma neprodiren. Dež je ponehal. Sele zaradi napete tišine so zaznali, da tudi grmel ni več.

Potlej je odgovoril Howland: »Da,

Listek „Družinskega tednika“

TAKO JAPONEC SMRT POJMUJE

Ves svet je strmel nad ogromnimi ladijskimi izgubami, ki so jih Japonci v tej vojni prizadejali Angležem. Bilo je mnogo govora o 'živih torpedih' in ljudje so občudovali nedosegljivi japonski pogum in japonsko zaničevanje smrti. Kje črpa Japonci to duševno moč, ki jim pomaga, da tako malo cenijo življenje? To poimovanje bomo pa bolje razumeli, brž ko bomo vedeli, da ima Japonec o smrti čisto drugačen vzor kakor mi, zahodnjaki.

»Se zmerom je med nami,« pravi japonska mati o svojem umrlem sinu in položi vse njegove stvari pod 'konomo', nekakšno stensko preprogo. »Ni nas zapustil,« pravi in izrazi s temi besedami vse globoko spoštovanje, ki ga goji japonski narod do svojih rainkili.

Skoraj v vseh deželah tako ali drugače časte pokojine, toda prav v nobeni deželi ni to čaščenje tako globoko in se ne odraža tako zelo v vsem pojmovanju življenja in smrti kakor na Japonskem.

Pokojni postanejo v nekem pomenu očetje živih. Hierarhično dobe s smrtjo višje mesto in Japonec veruje, da pokojni vodi in nadzoruje življenje in nehanje živih. Tudi mi verujemo v posmrtno življenje, vendar je ta vera pri Japoncih vse bolj živa in neposredna kakor pri nas.

Tamkaj živi rainki kot duh dalje v krogu svoje družine. Udeležijo se vseh družinskih obredov, je zmerom prisoten in zato živim zelo blizu.

Okoliščina, da lahko Japonci žive s svojimi pokojinimi, kakor bi bili še zmerom med njimi in kakor bi bili mrtvi, je nov dokaz za zmogljivost tega ljudstva živeti v svetu, ki je daleč od resničnosti in ki bi ga mi za zahodnjaki morda krstili za 'svet iluzij'.

Ce umre družinski oče, ponudil n'egova žena pri vsakem kosilu sleherni jed najprej njegovi fotografiji ali sliki ali pa kakšnemu drugemu predmetu, ki je bil njegova last, prav kakor bi bil pokojni še zmerom navzočen v družini.

Japonci se le redko obnaajo, zato telesno bližino pokojnega vse manj pogrešajo kakor mi. Kajpak to ne pomeni, da so njih čustva plehka, ali pa da sploh nimajo temperamenta.

Ta telesna oddaljenost je predvsem posledica izredno stroge samovzgoje, ki nalaga popolno obvladovanje samega sebe in japonski materi ne dovoljuje, da bi objela svojega sina. Po drugi strani se pa zdi, kakor da Japonka ne more pokazati niti svojega veselja niti svoje bolečine in da ju hoče do poslednje kapilice užiti in ohraniti čisto zares, če zapusti sin očetovo hišo, ali če mora na vojno.

To izredno obvladovanje samega sebe se pokaže tudi tedaj, če dobi Japonec poročilo o smrti svojih najbližjih. Krotilost, ki z njo sprejme Japonci takšno žalostno vest, nikakor ni znamenje za pomanjkanje občutenja. Svoje se zadovoljivo smehljajo, ko izvedo novice o smrti svojega bližnjega, toda ta krotilost nasmeh je spet posledica neizprosne duševne samovzgoje.

Ta smehljaj nikakor ni stereotipen, zelo globok smehljaj je, poln izraza, saj tudi izraza vsa tista globoka čustva, ki jih goji Japonec do pokojnika. Vendar Japonci ne marajo dati duška svojim čustvom, zakaj dragi ljudje, ki ne občutijo njih bolečine, tudi ne bi razumeli silovitosti njih žalosti.

Izrazi sožalja so kratki, toda občuteni. Vsakdo se potrdi, da občuti res tisto žalost kakor najbližji svoje pokojnega.

Pri Japoncih je 13. julij dan, posvečen vsem mrtvim. Tisti čas je po njihovih mislih pokojni bolj navzočen med živimi kakor kdaj koli, bodisi v pogovorih med živimi, bodisi v 'bon-odorih', obrednih plesih, posvečenih mrtvim, ali pa v hišah, okrašenih s cvetlicami, ali ob mizi, obloženi s pokojnikovimi najljubšimi jedmi.

15. julija zvečer praznujejo Japonci 'o-bon', nekakšen posvovljen obred rajnim na čast. Pokojniku najbližji shranijo vse predmete, ki so jih uporabili za čaščenje mrtvega, v pleteno košarico, jo okraši s svetilko in spusti po reki ali morju.

Vendar ljubljani pokojnik še zmerom živi med živimi in bdi nad njimi. V njem počiva glas prednikov in moč deset stoletij. Mrtvi imajo moč nad živimi, kakor bi bili njihovi očetje. Živi se jim morajo zmerom pokoravati. Vsi se vklanjajo tej nezapisani zapovedi najvišji in najnižji, toda vsi prostovoljno in z izredno vdanostjo. S pokojinimi jih veže globoka, iskrena ljubezen in duševna in hierarhična vez. Tako živi družina s pokojinimi v veliki, tesni skupnosti. Živi so samo del te skupnosti...

To poimovanje v marsičem pojasnjuje japonsko požrtvovalnost in zaničevanje smrti. Japonec gre rad v smrt, saj ve, da bo veseno živel med živimi, da, celo častili ga bodo in smel jih bo poučevali. Mrtvi so očetje živih in v patriarhalnem pojmovanju Japoncev je očetovski čast ena največjih, kar jih more človek doseči. (Yamato, Tokio-Rim)

Gregor je obstal ko okamenel. Angelin dražljivi smeh mu je še zmerom udarjal na uho. Zdejo se mu je, da je na lepem vso sobo zadel mrak. Stopil je k oknu in videl, kako je Angela z drobnimi koraki in razmršenimi lasmi hitela po cesti. Angela, ki jo je blazno ljubil, ga je zdaj zapustila. Obupano je gledal nanjo, a ona se ni obrnila. Zaneslo jo je okrog vozala kakor ieseuski list.

»Prav,« je zastokal Gregor, »prav — kakor hočeš...«

Ko se je zmrščilo, je Gregor odšel z doma in čakal pred hišo, v kateri je stanovala Angela. Čakal je več ur. Naposled je stopil v hišo, pohitel po stopnicah navzgor in pozvonil pri njenih vratih. Odprla je vrata samo toliko, da je lahko pogledala ven, potem jih je pa takoj spet zaloputnila. Zaloputen je odšel Gregor po stopnicah navzdol in čakal na cesti. Kmalu po desetih urah je v Angelini sobi ugasnila luč, takoj nato je pa tudi stopnišče v hišo zatekla tema.

To je Gregoria še bolj zmedlo. »Norec!« je kritnil samemu sebi in tekel proti domu, ne da bi se bil je enkrat obrnil nazaj. V svoji sobi je stopil pred ogledalo, naperil revolver na prsi in sprožil.

»Spi,« je zašepetala bolniška sestra in mu vzela etrsko masko z obraza. »Moliš se, dete,« si je mislil Gregor in se skušal premakniti. Kmalu nato sta pa že prišla strežnika in odpeljala njegovo posteljo v dvigalo. Gregor je skozi zaprte veke opazoval utrujenega moža, ki sta ga peljala, in razločno slišal, kako je škripalo dvigalo pod njim. Ko sta se strežnika v pritrilju ustavila z njim, ga je strašno zabolelo pri srcu — potem ga je spet zdramil glas sestre, ki streže pri operaciji. »Soba 2!« je zapovedala strežnikoma.

Potem so Gregoria pripeljali v dvorano, kjer je dišalo po dražljivem kloroformu in so mu iarko luči jemale vid. Okrog njega so v belih plaščih stali zdravniki, zdravniško orodje se mu je bliščalo v oči. Poleg sebe je zaslišal dva strežnika, ki sta se tiho pogovarjala. »Strel v srce,« je pripovedoval prvi, »krogle ne moremo nati — počasi nastopajta ohromitev.« »Res?« se je čudil drugi. »Zanimiv primer. Radoveden sem, kako se bo profesor izmotal iz te afere,« Gregor je hotel slisniti pesti. »Torej sem vam samo poskusni predmet?« je siknil skozi odprte ustnice. Potem je za nekaj trenutkov trdno zaspal.

Zbudilo ga je brnenje žage. »Releksijski gib!« je zaklical nekdo tik nad njegovo glavo. Gregor je skušal od-

preči oči, a se mu ni posrečilo. Kljub temu je jasno čutil, kaj se zgodi z njim. Vzeli so mu srce in ga položili v srebrno posodo. Videl je, kako utrinlje, medtem ko se okrog njega razpletajo s krvjo napolnjena žila. Tedaj je neka svilen orokavičena roka pogrnila čez posodo z njegovim srcem nekakšno ruto. Gregor se je poslednjič hotel upreti, a neka hladna, težka pest mu je utrla zavest...

Mislilo je več neskončno dolgih tednov. Gregor je bil svet doma. Sedel je za mizo in pisal. Vse je ostalo pri starem, samo brepenenje po Angeli, ki mu je bilo tedaj potisnilo revolver v roke, je izginilo. Gregor ni več mislil na goste, temne Angeline lase, na njen zapeljivi smeh. Nič več ga niso mučili spomini. Delal je, jedel in spal.

»Postal si stroič!« je dejal samemu sebi. Poležal je roko na srce in slišal enakomerno utripanje mišice. »Stroič!« je ponovil — v istem trenutku se je spomnil nečesa groznega.

Pred seboj je začel profesorja z orokavičnimi rokami — pokrito srebrno posodo.

Cez dve uri je stopil v profesorjev laboratorij. »Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Svoje srce je grozeče odgovoril Gregor in si odpel sprajco na prsih. Zdravnik je zastrmel v svetlordeče brazgotine.

»Kaj bi radi?« ga je mirno vprašal zdravnik.

»Tat!« je zasikal Gregor, »Morilec!« je hrupavo dodal.

»Morilec?« je zajecial zdravnik.

»Da! Morilec ste! Umorili ste mi srce, moje čute, moje misli — mojo ljubezen! Namesto srca nosim v prsih stroj! — Zakaj ste to storili?«

Stroj v Gregorjevih prsih je divje utripal. Naposled je profesor vstal in tiho odšel skozi vrata. V sosednji sobi je odprl neko omaro in poklical Gregoria k sebi. Iz neke posode v omari se je zaslizalo rahlo utripanje. Gregor je prisluhnil, potem je trepetaje dvignil roke: »Moje srce imate!«

Tedaj je zdravnik obrnil svoj blede obraz v tla in peljal Gregoria nazaj v svoj laboratorij. »Ze več let se mučim, da bi ustvaril umetno srce. Poskusi z živalimi so se mi posrečili. Samo na človeku se nisem bil preizkusil svojega izuma. V mojem delu me je podžigala misel na trpeče dekletje z bolnim srcem, ki sem jo ljubil z vso svojo dušo. Njeno srce je postajalo z dneva v dan slabše, le rahlo je še utripalo. Nisem mogel več gledati njene trpljenja. Najbolji nemožeči misli so jele bloditi po glavi. Prav takrat so mi prineljali vas. Ležali ste na nosilnici. Vaše srce je bilo tako močno, da mu celo kroglja ne bi mogla pretrgati življenja. Mrzlično sem preiščeval. Bili ste moja rešitev. Sklenil sem, da bom na vas preizkusil svojo iznajdbo, saj ste vendar hoteli umreti.«

Gregorjev pogled je obtoživo obvisel na polnem profesorjevem čelu. Zdravnik je vstal, stal nekaj časa po sobi, potem pa nadaljeval: »Pri delu sta mi pomagala dva strežnika. Vaše srce je moralo med operacijo ležati v mešanici kuhinjske soli in kafe. Najteže je bilo ločiti žile od vašega srca in jih zvezati z umetnim srcem. In vendar mi je operacija uspela. Uro kasneje je že utripalo vaše srce v prsih mojega ljubljene dekleta.«

Gregor je hotel skočiti pokonci, a profesor ga je zadržal. »Kaj hočete?« je zakričal. »Saj ste zdravi z mojim umetnim srcem. A dekletje, ki ima v prsih vaše srce, trpi, srčne rane se namreč ne zacelijo.«

»Trpi?« je zastokal Gregor. »Videti jo hočem — mislim, da imam pravico!«

Profesor je pritisnil na zvonec. Drobnji hitri koraki so se zaslizali na hodniku. Polem so se odprla vrata. Na pragu je stala Angela. Gregor je zastrmel v dvojico obokanih oči. Angeline ustnice so podrhtevale kakor v vročici. Stopila je h Gregorju in mu položila svoji nežni, hladni roki na čelo.

»Angela, ti...?« je z muko izdavił Gregor. »Angela, ti...?«

Tedaj je kakor iz neskončne daljave zaslišal njene besede:

»Gregor, Gregor, kaj govoriš?«

Gregor je z muko odprl oči. Ležal je v postelji, v svoji sobi. Angela se je v obokanih očmi sklanjala čezeni. »Gregor,« je zahtela in sklonila glavo na njegovi prsi, »pusti mi, da sem te snoči tako mučila.«

Gregor se je počasi dvignil v postelji. Angelina glavica je še zmerom počivala na njegovem burno utripajočem srcu. Soba je bila polna utrujenega sonca. »Ne sanjai več, Gregor, prosim, ne sanjai več...« je ihtela Angela.

Tedaj je dvignil Gregor Angelin obrazek k svojim ustom in zašepetal: »Ozdravljen sem — nobene bolečine ne čutim več.«

Presenečeno ga je pogledala: »Ozdravljen? Česa si ozdravljen?«

»Nič več me ne muči blazno, moreče ljubosunnje, ki je hotelo umoriti najino ljubezen. V sanjah sva zamenjala najini srei in sva zdaj neločljivo združena. O, natanko slišim svoje srce v tvojih prsih. Tudi ti ga slišiš, ljuba, kaj ne?«

Angela ga ni slišala. Želino je bila z Gregorjevih usten.

Izredno koničast jezik

Jezik žolne ima zaradi izredne nagloge, ki jo mora izpolnjevati, tudi svojevrstno obliko in se močno razlikuje od jezika drugih ptic. Dolg je okrog deset centimetrov, izredno ozek, na koncu pa koničast in oborožen z roževinasto konico, na katero žolna nabada svoje žrtve. Pri nekaterih vrstah žoln je jezik na koncu celo lepiljiv, tako da se žuželke nani love kakor na muholovec.

Posebni pripomoček za rast

Stari Kitajci so imeli po svojih vrlovih izredno veliko kremenčastezga kamena. Polagali so ga tik poleg rastlin in verjeli, da to kamene pospešuje rast.

Ta stara vera ni brez podlage. Kremenjak namreč čez dan vplia izredno veliko sončnih žarkov in se zelo segreje. Ponosi to toploto oddaja svoji okolici. Rastlina, ki raste v bližini takšnega kamna, torej dobiva pomoči nadomestno toploto in je čisto razumljivo, da v rasti hitreje napreduje, kakor njene tovarišice, ki so pomoči izpostavljene mrazu.

Vljudnost na Japonskem

Vljuden Japonec bo v govoru s tujim človekom čisto vzkljknil »Oč, kar pomeni po naše: »spoštovanje ali čenim vas«. Če bi ne vzkljknal, bi se gotovo zameril in veljal za nič kaj vljudnega.

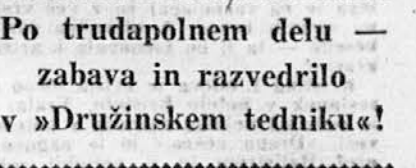
Zanimivosti z vseh vetrov

Lovski psi imajo samo zato tako dolge uhlje, da jih pri zasledovanju divjadi ne moti okoliški smog.

V Floridi izdelujejo neke svojevrstne mesne konzerve iz kač naočark. Baje so konzerve zelo okusne.

Pred nekaj stoletji, ko so bili ljudje še zelo veražerni, so uporabljali kačje meso za vsa mogoča zdravila.

Po trudapolnem delu — zabava in razvedrilo v »Družinskem tedniku!«

IZPRAŠAN OPTIK IN URAR LJUBLJANA, sedaj Stritarjeva ul. 6 pri izančiškanskem mostu Vsaovrstna očala, rahlogledi, optomer, barometri, hidrometri, itd. Velika izbira vrst optične in sročinske. Samo kvaliteta optika

OKVIRJI SLIKE, FOTOGRAFIJE, GOBELINE, KLEIN LJUBLJANA, Wolfova 4

FILATELISTI POZOR! Najugodnejše kupite in vnovčite znamke vseh kontinentov do poslednjih okupacijskih znamk — v knjigarni Janez Dolžan, Ljubljana, Stritarjeva 6.

oklenili mize, medtem ko se je sklonila in ostro povzela: »Richard se ni nameraval poročiti z nobeno drugo žensko. Se poznal ni takšne ženske.«

Danny je zavzdihnil in se privrkal obrnil k Sibili. »Naj mi je še toliko žal, Miss Sibila,« je malce v zadregi zagrmel, »toda — hoteli ali ne hoteli — povedati mi boste morali, kaj se je to noč zgodilo v vrtnarski hišici.«

Ljudmila je pridružno kriknila. Diana se je sunkovito obrnila k Sibili in glasno in srdito vzkljknila: »Sibila...! Toda ona prav govore ni tista druga... Richard niti v sanjah ne misli, da bi se s Sibilo poročil.«

»Ali hočete biti odkritosrčni, Miss Sibila?« je vprašal šerif. »Vsa zadeva me prav zares žalosti. Tako lep mlad parček — vi in Richard Bohan! Kakor se meni dozdeva, je bila stvar takšna: vi in Richard sta se domenila v vrtnarski hišici. Eva Bohanova je, kdo si ga ve kako, to izvedela — in jo je pred vami mahnila tja. Richard je v navalu srda izgubil prišebnost...« Ošinil je Howlanda z očmi. »Prepričati bi morali Miss Sibilo, da bo osumljena sokrivde, če ne bo vsega povedala, kar ve.«

Spet je zavladala grobna tišina. Planetenki sveč so mirno goreli. Howland ni pogledal Sibile, medtem ko jo je ogovoril:

»To drži, Sibila, Richardov prijatelj sem in njegov odvetnik, pa kljub temu mislim, da ga bodo obsodili. Če ne boš tako trdovratno molčala, bodo tebe preikone oprostili.« Stopil je k njej in ji položil roko na ramo. Priliznjeno in toplo je zvenel njegov glas: »Prav bo, če vse natanko poveš, tudi, kako jo je umoril.«

Diana je po them, skoraj šepetaje spregovorila. »Zato torej si se preoblekla. Zato torej...«

drobni, plešasti šerifov pomočnik se je prikazal na pragu. Oči je imel široko razprte. Brez sapa je zaklical: »Bohan je ušel. Streljal sem za njim, a ne veriamem, da bi ga bil zadel.« Skočil je v stran, umaknivi se šerifu, ki je planil ven.

Zasliševanje je bilo prekinjeno. O petih zarana ko se je začelo že siva kasto in motno daniti, Richarda še zmerom niso našli. Niti tega niso mogli doznati, kam jo je ubral s starim, sivim avtomobilom, ki je bil Kalvina va last.

Tudi Howland in Kalvin sta se udeležila pregona. Ludmila se je naposled zarila v blazine, onder je pustila v sobi luč in na stečaj odprta vrata. Sibila je čepela na zračni stopnici v veži, medtem ko je Diana tekala nemirnih korakov sem in tja. Njeni lasje so bili razmršeni in čez večerno obleko je imela ognjen star možev pulover. Sibila se ni mogla spomniti, da bi jo bila že kdaj koli videla tako zapuščeno.

Strelji so bili zbudili služinčad. Zaspelih obrazov so se zbrali v veži in Diana jim je s skopimi besedami povedala, kaj se je bilo zgodilo. Kuharica, dobrodušna in mehkosrčna ženska, je ihté odšla v kuhinjo, da skuha poln lonec črne kave.

Ko so se preganjali vrnili s svojimi avtomobili, sta stali Diana in Sibila baš pred Ludmilinimi vrati, ker sta hoteli doznati, ali teta spi. Pri priči je hiša oživila. Odmevalo je trdih korakov in glasnih telefonskih pogovorov.

Na vse strani so razposlali brzojavke z osebnimi popisi. Ludmila so celó brez usmiljenja vrzli iz postelje, da je poiskala Richardovo fotografijo. Ne Ludmila ne Diana nista nadlegovale Sibile z vprašanji: samo Dianine oči so zamišljeno zasledovale Sibilo in čudna poteza se ji je bila zarisala okrog ustez.

Kmalu nato se je vrnil tudi Kalvin in je prišel gor poročat. Bil je videti blede in utrujen. Njegova obleka je bila umazana in na bradi in licu se ga je držala skorja blata. Richarda niso našli nikjer, pa tudi nobene sledi niso staknili.

»On tega ni storil!« je vzkljknila Ludmila. »Richard tega prav govorno ni storil!«

»Neumnež, zakaj je le pobegnill?«

»Ali je šerif še zmerom v hiši?«

»Da. Počakal bo še, da se bo popolnoma zdanilo: potlej bo natanko preiskal vrtnarsko hišico in njeno okolico. Zdaj nas ne namerava več zasliševati. Pojdite rajši spat.«

Ni lazalo drugače, ko da so poslušali ta dobrohotni nasvet.

Sibili se je zdelo, da je postala njena soba zdajci hladna in neprijetna. Vsi predmeti, ki so ji bili toliko dragi domačini, so bili videti tuji in skoraj grozljivi v tem sivem, vlažnem jutrnjem svitu.

Ena je mrtva — in Richard je pobegnill... Več ni mogla misliti.

Kuharica je postregla izžrpanim možem in šerifu s krepkim zajtrkom. Premočen in blatni so jedli kar v kuhinji. Ko se je prikazal Jona, so mu povedali, kaj se je zgodilo. S pomlenjivim pogledom je ošinil kuharico, toda ona pogleda ni razumela... Niti sled misli ni več uhajala k mrtvi mačici.

S prvimi vlakom so se pripeljali časniški poročevalci in fotografi iz Cikaga. Kar obležali so hišo — in Kalvin in Howland se jim nista mogla drugače izviti, ko da sta utešila njihovo poklicno radovednost. Sibilo sta kaipak le bežno omenila.

dila,« je vnemarno rekla. »Toda Howland bi rad govoril s teboj.« Stopila je bliže in se naslonila na posteljo.

»Povej, Sibila, ali je to res, kar je snoči trdil šerif? Ali si bila res v vrtnarski hišici?«

Sibili se je zdelo najpametneje, da nič več ne laži, zato je na kratko odgovorila: »Da.«

»Zakaj?«

»Da bi se sestala z Richardom.«

Šele po premolku je Diana spet vprašala: »Zakaj?«

»Howland ti je nemara že povedal,« je trudno rekla Sibila. »Poročiti sva se hotela — Richard in jaz. On je mislil, da je že prost. Na lepem se je pa Eva vrnila in Richard se je odjedel v Cikago posvetoval se s Howlandom. Včasih jutraj me je poklical k telefonu.« Na Dianinem obrazu se je utrinil odsev spomina. »Zato sem odšla zvečer v vrtnarsko hišico, da se snidem z njim, kakor sva se bila domenila. Tam sem našla Evo... bila je že mrtva. Richard na teza ni storil.«

Dianine goste, svetle obrvi so se namršile. »Ti... ti in Richard... vidva sta se zares hotela poročiti?«

»Da.«

Spet je nastal premolk. Dianine ustnice so bile tako tesno stisnjene, da so bile podobne samo še ozki, rdeči črti. Namrgodila je brado. »No, tu si se pa vtela, Sibila, Richard te ne bo vzel za ženo.«

Ta njen izbruh je bil tako nenaden, da je Sibila zmedenó zastrnela vanjo. »Ne vem... kaj misliš... Ti tega pač ne moreš preprečiti, Diana! Ta najin dogovor tebi pač ni nič mar!«

Sibila jo je preplašeno pogledala. »Zdi se, da me nisi razumela, Diana. Vedeti moraš, da ljubim Richarda. Že od nekdanja ga ljubim. Slorj kar koli, tega dejstva ne moreš za nič na svetu spreminiti.«

»To še nič ne pomeni, draga Sibila. Stvar je namreč takšna,« Diana so je ugriznila v ustnice, ko da bi morala šele premisliti, kako naj odzove... »Richard mi je mnogo denarja dolžan. Ustanovil je neko družbo, ki naj bi izdelovala in prodajala novo vrsto letala, ki ga je on izumil. Da bi mu uspešno pomagala, sem nakupila delnice. Preden bo pa sploh smel zgraditi prvo letalo, bo morala vlada najprej odobriti načrt. Tudi to krado čas in denar. Odveč je, če omenim, da mora Richard medtem imeti denarja tudi za življenje. Denar, ki ga potrebuje za svoje načrte, mu lahko

Gradovi v oblakih

ŽRTEV ŽENITBENEGA SLEPARJA

Tragikomična dogodivščina življenja željne vdove

Ko je gospod Lind, trgovec z ladja- mi, nekoga dne na lepem umrl, njegova žena Kristina ni bila prav nič žalostna, temveč se ji je to celo naj- pametneje zdelo. Kdo je že kdaj videl bogataša, ki bi bil tako neumen, da bi po cele dneve presedel v svoji pi- sarni in se ubijal z delom? Ne, Robert Lind res ni znal živeti tako, kakor se spodobi bogatemu trgovcu. Zato je bilo tudi boljše, da je za zmerom zapustil svojo sivo pisarno in podaril svoji ženi Kristini, ki jo je bil vse življenje zanemarjal, svobodo.

Nič čudnega ni bilo torej, če si je gospa Lindova po preteku enoletnega žalovanja za svojim možem kupila de- set čudovitih toalet, zaprla svoje sta- novanje in odpotovala v Stockholm. Upala je, da bo kljub svojim 44 letom doživela še kaj velikega.

Gospa Kristina je v prvovrstnem stockholmskem hotelu najela dve sobi, dala predelati ves svoj stari nakit, pridno hodila v gledališče in se za- bavala, kjer se je le mogla. Vendar ji to še ni bilo dovolj. Sklenila je, da bo poskusila svojo srečo z oglasi.

Njeno pozornost je zbudil oglas, v katerem si je neki postaven, bogat kavalir iz stare švedske plemiške rod- bine iskal za svojo življenjsko družico starejšo vdovo. Odločila se je, da bo kavalirju poslala ponudbo. Napisala mu je, da ni povprečna zemljanica, temveč vdova po vpetelgrovcu in želina življenja.

Cez štiri dni je gospa Kristina pre- jela odgovor. Ko je pogledala pismo, je od presenečenja vzkliznila. Na ovoju je blestel velik trb, pod njim pa podpis grof Halmar Hallström. Od- prla je pismo in brala, da jo grof Hallström najhujšene vabi na čaj v hotel Bristol. Diskrecija na plemi- ško častno besedo.

To je bilo nekako za gospo Kristino Lindovo! Plemiška častna beseda! Njen mož je zmerom zadrževal, da prodaja samo prvovrstno blago, razen tega je pa razpolagal še z več vrsta- mi častnih besed. A plemiška častna beseda — ta li bo pomagala k aristokraciji!

Kristina Lindova je prišla točno na sestanek v hotelu Bristolu. Vratar ji je pokazal nekoga gospoda v hotelski veži. »Draga gospa,« jo je nagovoril grof Hallström in ji poljubil roko. »Gotovo ste se hoteli poslužiti z me- noj.« — »Kako to mislite?« je prese- nečeno zajecjala Kristina. »No,« se je nasmehnil grof Hallström, »gotovo ste prišli na sestanek namesto svoje sta- reje sestre?« »Ne, nikakor ne!« se je odločno branila vdova. — »Torej sebe imenujete starejšo vdovo?« je zategnil grof, požiraje jo z gorečimi pogledi. Potem ji je znova poljubil roko in jo odvedel k mizi.

»Vidiš, Robert,« je v mislih nago- vorila Kristina svojega pokojnega moža, »zdaj mi grof poljublja roko, prej si me pa zmerom zasmehoval, če sem hotela h konzulu Jakobsonu na obisk. Ko bom poslala grofica, mi bodo konzulovi še premalo, da bi ho- dila k njim!«

Grof je kar se dá nežno prekinil njene misli in je bil silno ustrežljiv, ko ji je natakar postregel. »Gotovo se vam čudno zdi, draga gospa,« je naposled rekel, ko je gospa Kristina popila poslednjo kapljo zlatorumene- ga Chartreusa, »da mož, kakršen sem jaz, išče svojo življenjsko družico s po- močjo oglasa. Vidite, če človek izhaja iz štiri sto let stare rodbine, ni nič čudnega, če si zaželi lepega dne iz okov konvencionalnosti. Hočem biti človek, ki lahko drugemu zaupa, ne da bi mu bilo treba venomer izpra- ševati: 'Koliko prednikov imaš?' — Ali me razumete, draga gospa?«

Gospa Lindova je krepko priki- mala. Prav dobro ga je razumela. »Zato, draga gospa,« je potem na- daljeval grof, »sem se tudi odločil, da se bom poročil z meščanko, in sicer z ne preveč mlado — hm — regimo z žensko v srednjih letih. Iščem ženo, ki ma že tako ustaljen mazor o življenju, da ne bom mogel več vplivati nanjo. Saj me razumete, draga gospa! Le kako ga ne bi bila gospa Kristina razumela!

Naposled sta se napol z namigava- nil, napol z besedami dogovorila, da se morata pred poroko poznati naj- manj štiri tedne.

»Nikdar se ne bi poročil z žensko,« je potem pojasnil grof, »ki je ne bi prej dobro poznal, to spoštoval in lu- bil.« S tem sta zaključila lepi po- poldan.

Ze nekaj dni nato je vdova naro- čila cele kufe katalogov in cenikov. Videti je bilo, da so gospo Kristino zrasle peruti. V neznanjski sreči je bolj plavala, ko hodila po svetu. Ven- dar že je življenje vredno življenja! To neizmerno srečo ji je kalilo samo dejstvo, da grof po nobeni ceni ni hotel svoje zarke javno razglasiti. Sklepeval se je, da bi bilo to preveč malomeščansko, poleg tega se je na skliceval na to, da bi mu njegova rodbina branila poroko, če bi izve- dela o njegovi nameri.

Grof Hallström in gospa Kristina sta se pričela marljivo pripravljati na poroko. Dan za dnem sta nakupovala vse mogoče dragocenosti, s katerimi bi okrasila grad Hallström. Pohištva seveda nista potrebovala, ker ga je bilo v gradu v izobilju, zato so pa manikale nekrasne perzijske pre- proge, pristni brnasti predmeti, porce- lan in kristal, saj je znano, da v vojni takšne dragocenosti zmerom po- kradejo iz gradov.

Gospa Kristina je morala pri naku- povanju takšnih dragocenosti globoko seči v denarnico. Kupljenih predme- tov si pa niti dobroba oledati ni mogla, grof je namreč določil, da mu vse dragocenosti pošljejo naravnost v njegov hotel. Svoji nevesti je rekel, da bo kupljene blago takol odposlal na grad in poskrbel, da bo vse stalo na pravem mestu.

Grof Hallström se je namenil na- slednji dan odpotovati na svoj grad. Od gospe Kristine se je poslovil kar v njenem hotelu, ni maral namreč prizorov na postaji. Obljubil ji je, da li bo vsak dan pisal in pripravil vse potrebno za poroko.

Minilo je nekaj dni in Kristina še zmerom ni dobila nikakega sporočila o svojem ženinu. Ker je bilo slabo vreme, je mnogo brala časopise. Te- dai ji je nenadno zamigljalo pred očmi ime grofa Halmaria Hallströma. Osupnila je, potem je znova prebrala. Zdajci se ji je zamigljalo pred očmi, z vseh kotov so se ji rezali spa- čeni obrazi, njen pokojni mož Robert je pa z ognjenim mečem stal pred njo in z žarečimi očmi strmel vanjo.

Gospa Kristina je omedlela in pri- letela z nosom naravnost na usodni članek v časopisu. V njem je pisalo, da je bivši komornik grofa Hallströma, Per Schwanebrock izvaljal iz žensk, ki bi se bile rade poročile, denar, odnosno jih nagovarjal, da so nakupo- vane razne dragocenosti, ki jih je po- zneje lakot spravil v denar. Tega sle- parja so zdaj ujeli.

»Svela nebesa!« je vzkliznila vdova, ko se je prebudila iz omedlevice. »Samo da se moje ime ne bi raz- vedelo!« — Obunana je vila roke in naredila trden sklep, da se bo rajši poročila s trgovcem s stoniki kakor z nadišavljenim grofom. Potem je po- spravila svoje kovčke, naglo odšla iz hotela in se odpeljala nazaj v svoje skromno pristaniško mestce.

Vpliv dihanja na porod

Kakor poroča monakovski medicinski tednik, se je posrečilo dr. Müllerju na podlagi svojih izkustev pri množestvih porodih ugotoviti, kako izredne važnosti je pravilno dihanje pri porodu. Če porodnica mirno, enakomerno in globoko diha, si s tem po- trdi dr. Müllerja prihrani mnogo porodnih muk. Porodnica naj počasi vdihne zrak in to kolikor globoko more, potem pa spet počasi izdihne, nato pa brez presledka spet vdihne. Baie imajo ženske, ki tako krenko dihaajo, veliko manjše bolečine, kakor liste, ki vpijejo in pri tem neenako- merno in slabo dihaajo.

Preveč spanja škoduje

Zdravniki trde, da bi moral odrasel človek spati približno sedem ur na dan. Manj spanja utegne prei ali slei škodovati, a tudi več spanja nam ne prinaša zaželene koristi. Ugotovili so celo, da lahko preveč spanja občutno škoduje človeškemu zdravju. Kdor bi stalno prespal 12 ali še več ur na dan, bi se mu telo polenilo pa tudi mož- ganske stanice bi ne delale pravilno. Takšen človek bi postal betežen, bi prehitro ostarel in ne bi bil za nobe- no duševno delo.

Vpliv okolja

Pazite na to, kako so poslikane stene vaše sobe. Njihova barva namreč prav tako lahko vpliva na vašo

L'attività della Biblioteca vaticana. Due prela'i cinesi vanno completando la cartoteca in lingua cinese. — Delo v vaticanski knjižnici. Dva kitajska duhovnika izpolnjujeta kartoteke v kitajskem jeziku.

dobro voljo in delazmožnost, kakor kako drugo, na prvi pogled važnejše, okolje.

Posebno prijetni barvi za stene sta oranžnorožca in rumena. Posebno prva človeka razvedri in sploh pozitivno vpliva nanj. Rumena zvišuje delazmožnost in osvežilo vpliva na utrujene živce. Narobe pa zelena barva pomirja in je prav pripo- ročljiva za spalnice.

Jeza škoduje lepoti

Zdravniki trde, da bi se ženska, ki želi ostati dolgo mlada in lepa, morala varovati predvsem jeze. Če se človek jezi, namreč prenehajo delovati neke žleze, ki dovajajo koži snovi, s kate- rimi se obnavlja in pomlačuje. Če te žleze ne delujejo, se izmenjava bra- nilih snovi v koži počasi vrši, polt ohladi in dobi cube. Tudi lasje izgube lesk, ker jim manjka potrebnih snovi. Jeza je torej pravi strup za našo kožo in bi se je morali skrbno varovati.

Krompirjev sok je zdravilen

Dr. Magerl, docent medicinske klini- ke v Heidelbergu, je dojel, da krompirjev sok izredno zdravilno de- luje na želodčne čire, ki jih povzročajo želodčna kislina. S tem sokom, ki vse- buje zelo veliko vitamina C, so na- redili še mnogo poskusov in dosegli presenetljive uspehe.

Zanimivosti z vseh vetrov

Prvi kristjani so praznovali soboto in ne nedeljo. Sele leta 321, pr. Kr. je cesar Konstantin zapovedal praz- novanje nedelje. Sicer pa tudi drugi stari narodi niso praznovali nedelje. Stari Grki so na primer počivali na

ponedeljek, stari Iranci v torek, v Si- riji so praznovali sredo, pri starih Egiptčanih je bil na nedelovni dan pelek.

Nekateri ljudje iz veselja, sramež- ljivosti ali nerodnosti ne zarde samo v obraz in po vratu, temveč tudi po drugih delih telesa. Posebno dobro se to da opaziti pri plemenih, ki ne no- sijo dosti obleke. Tako so na primer raziskovalci že večkrat ugotovili, da Polvezičji, Arabci in Indijci pordece vse do kolkov. Edino do nog jim ne seže rdečica.

Pri starih Rimljanih je veljal strok zakon, po katerem se zakonca vprčo otrok ali tujih ljudi nista smela pol- ljubiti. Rimskega senatoria Manilusa so na primer odstavili samo zato, ker je svojo ženo poljubil vprčo svoje hčere.

Po računih zvezdogledeval prišli vsa- kih 24 ur iz vseмира na zemljo okro- glo ena milijarda zvezdnih utrinkov.

V stari Grčiji so imeli za časa pele- poneških vojn ljudje živilske nakaz- nice iz marmoria. Na njih je bilo ločno začrtano, koliko živil si lahko kupi vsak posameznik.

Vasica Sarraocross na Irskem se la- hko ponaša s tem, da je zgrajena iz- ključno samo iz naplavin, ki jih je morje vrzlo na obalo. Razbite ladje in druge ostanke morskih nesreč so znali prebivalci te vasice, po večini sami ribiči, spretno porabiti in si iz njih zgraditi hišice.

Leta 1865, so v Tihem oceanu odk- rili izredno ognjeniški olok Falcon. Ta kosček zemlje v sredi morja je do danes že trikrat preplavilo morje, in trikrat se je spet dvignil na površje.

Sadovi rastline capsicum frutescens, ki je sorodnica popra, ima tako ledek sok, da se morajo pridelovalci najprej oborožiti z rokavicami, preden pri- mejo zani. Sck te rastline namreč kožo tako zelo razjede, da zadobi hude rane.

UGANKE

Križanka grid with numbers 1-10 and a crossword puzzle grid.

Vodovavno: 1. Svetnik, ki ubija zmaja, zaščitnik vojščakov; 2. Dežela pritlikavcev, ki jo je obiskal Gulliver; kemični znak za rutenij; 3. Šte- vnik; poškodba; 4. Oblika glagola počakati; peta in šesta črka prejšnje besede; 5. Osebnii zaimek; zanesenja- ški Cervantesov junak; 6. Mehk (srbohrv.); zelo staro brenkalo; 7. Madžarsko žensko ime; nedotakljiv, varen, zavarovan, svoboden (pravna in zdravstvena tuška); 8. Dvajsetina angl. funta sterlinga ali bivša av- strijska denarna enota; eden (franc.); 9. Stanje, stan, država (franc.); krdelo, truma, razbrzdana množica, n. pr. Hunov; 10. Arabski zemljepis- ni pojem za podnožje, temelj; kemični znak za radij; 11. Gnusen, ostuden; 12. Nemško mosko ime (me- stno knezov in priimek znanega dramatika); ime našega kiparja in risarja.

Navišeno: 1. Ribarjenje v kalnem; 2. Alkoholna pijača; izbor, cvet ne- česa (iz franc.); 3. Arabsko-španski spolnik; dober bonbon je tudi tak; 4. Samodržec, trinog, nasilnež, samo- silnik (iz grš.); nikalnica, krojač pa še nekaj drugega pod tem razume- nje; 5. Vseeno, vendar; mongolski glavar; rdeč (nemški); 6. Heroji, srčni ljud- je; dva sosednja soglasnika v abe- cedi; 7. Prikriti, zamolčati; veliko utrjeno pristanišče v sever. Afriki; 8. Znani babilonski zakonodajec (okr. 1900 pr. Kr.); 9. Globok tolmun ali znak za iridij; aluminijev oksid, druga najtrša rudnina v trdotni lest- vici; zdravilo (brez začetnice); 10. Mehikanski polotok (y = j); toskan- ska reka, teče skozi Firence.

CAROBEN LIK grid with numbers and a crossword puzzle grid.

- 1. vonj, prikazen, 2. grški otok, 3. Salomonova nevesta, 4. grški pesnik, 5. poslastica.

STOPNICE grid with numbers and a crossword puzzle grid.

- 1. NA, 2. NA, 3. NA, 4. NA, 5. NA, 6. NA

- a, a, a, b, č, d, e, e, e, e, i, i, i, k, l, l, m, n, o, o, p, p, r, r, r, s, s, t, t, v.

- 1. uradno povelje 2. geslo francoske revolucije 3. vrsta stolpa 4. zelenjava 5. strup 6. gora

STEVILNIK grid with numbers and a crossword puzzle grid.

- 9, 16, 2, 14-6, 5-12, 1, 2, 3, 4, 11, 7, 5-17, 2, 10, 8, 12, 4, 15, 8-7, 5-6, 8, 7, 17, 2, 13, 7-17, 2, 10, 3, 4.

- Ključ do pregovora: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 = kreposten človek; 10, 11, 12, 13, 8, 14 = narodni pevec; 15, 8, 16, 17, 8 = vaja.

Rešitev ugank iz prejšnje številke. Premenjanka: hotel, teloh, helot. Enača: str-mina, č-elo, Vodmat, x = stru- lovod. Sestavljenka: am, an, at, en, et, ma, me, na, ne, ta, te, Ant, Ant, Ema, ena, eta, ma, nat, me, met, met, nam, nem, net, taa, Ten, tem, gmen, Anet, Ant, Atem, etaa, Etan, Mite, mena, Meta, name, neta, neta, team, tema, Manet, menta, metan, nanch, tema, teina (46 besed). Premikanec: al'ator, helofka, menička. Poestnice: Svetovni prvak v boksu.

ARIFIŠČE SREČO

Comic strip panels with illustrations and text bubbles. Text includes: 'TAM JE SULTAN HAMID SPREJEL SELO PRIJAZNO...', 'TAM SE JE ARIF UDMALIL NA DVORU, KIER MU JE PO- SEBNO PRIJELA BRUSA LEPE MARIJANE...', 'IN TUDI DVORNI KROJAC JE KAD DOBRO OBRAVIL SVOJO NALOŽO', 'POVSEM NOV ČLOVEK JE ARIF POMOČ JE ODHORANAL NA DVOR', 'IN GA JELO BOGA- TO NAGRAJLA ZA NJE- GOVO JUNASTVO', 'TAM JE BIL VEDNO SMOGOVALEC', 'SIVEL JE HOT PRAN VITEŠ NI SE VABIL TUDI V BORZENJU...'

Baie priredbejig

VNOV ZARJE

LJUBEZENSKI ROMAN

»Da, to bi bilo strašno,« je priznala deklica. »In vendar bom morala zbrati pogum, da bom za zmerom izgubila iz njegovega življenja tisti usodni dan, ko pojde na operacijo, ki mu bo vrnila vid...«

»Pomislite na njegov obup, na njegovo sovraštvo! Če vas je doslej blagoslovljal, vas bo tedaj pričel preklinjati!«

»Edina tolažba mi bo, da bo preklinjal Elino in ne mene!« je vzdihnila Janina.

»Kaj? Ali bi še dalje igrali to komedijo? Ali bi ga pustili živeti v veri, da mu je Elina pomagala, ga rešila, ljubila in ozdravila?«

Pogledala ga je z globokim pogledom, polnim ljubezni in tiho dejala:

»Janina je umrla! Paul, če se bom zrtvovala še enkrat, tedaj, ko bom izgubila iz njegovega življenja, mi objavite, da nikoli ne boste Marcellu objavili o Janini!«

»Kako je mogoče, da govorite tako in še sebe obojate na brezupno življenje?« je presenečeno vzkliknil Paul.

»Tu ne gre zame, ne zanj, gre za njegov izum, gre za ves svet, za vse človeštvo!« je resno odgovorila deklica.

»Obupan je čutil, da je izrekla veliko resnico in da sam ne more ničesar storiti, da bi ji pomagal.

»Janina,« je spet vzkliknil, »premiselite se! In če se boste odločili, da mu boste povedali zanj tako veselo novico o možnosti ozdravljenja, dovolite, da bom jaz govoril namesto vas. Povedal mu bom, kdo ste, kaj ste storili zanj... Zaklinjam se, da bom dobro uredil to zapleteno zadevo!«

Janina ga je prekinila z lahnim zamahom roke.

»Ubogi moj prijatelj, prepovedujem vam, da bi izpregovorili le besedo o meni! Janina je umrla, in vi ste jo danes drugič ubili!«

»O,« je obupno vzkliknil Paul. »Morda bi bil res bolje storil, da sem molčal!«

»Ne, Paul, nimate pravice, da bi molčali. Prav nič nisem jezna na vas, da ste mi povedali resnico.«

»Povejte mi vsaj, ali mi zdaj verjame, da vas ljubim tako, kakor vi njega ljubite?«

Janina je žalostno odkimala. »O, Paul, nihče na svetu ne more ljubiti tako, kakor jaz njega ljubim...«

XI

Konec sanj

Ko se je Janina poslovila od Bonheurja, nekaj trenutkov sama ni vedela, kaj naj stori. Nečesa se je zavedala: domov ne more, ne, zdaj ne more govoriti z Marcellom, ne more se hliniti, da je vesela in srečna.

Nekaj časa je brez cilja blodila po kamnitih stezicah nad snijem izlivom, nato se je na nehoti namerila v gosti borov gozdič, kjer je v žamestasti seni stala bela kapelica Matere božje.

Ko je Janina stopila v tiho, pokojno senco visokih dreves, se ji je zazdelo, da je v cerkvi. Bilo ni žive duše. Zunaj, na griču, je pripekalo poldnevno sonce, tu se je na širil vonjavi, prijeten hlad, ki je bil kakor balzam za njeno ranjeno dušo.

Napotila se je h kapelici s preprostim kipecem Matere božje, pokleknila in dolgo vroče in pobožno molila. Ko

je vstala, se je počutila potolaženo in okrepčano. Zdal je pač imela dovolj moči, da izpolni dolžnost, ki je strla krila njeni sreči prav tedaj, ko ji je bila najbližja.

Strašna resnica, da bo morala zapustiti Marcela, se ji je zdela kakor prebujenje iz sladkih, opojnih sanj, ki jih je sanjala te poslednje tedne.

Zdal, ko je mislila, da si je po toliko naporih in žrtvah naposled vse pridobila, zdaj se mora odreči svoji sreči, izginiti iz življenja, ki ga je upala deliti z ljubljanim možem!

Kam bo odšla? Morala bo odpotovati daleč od ljubljene Juanskega zaliva, daleč od babice in hiše na griču. Ze sama ta misel ji je bila strašna. Kako rada bi se skrila kjer v bližnji okolici in počakala, da bi Marcel odpotoval v svet, nato se pa spet vrnila med ljudi in v okolje, ki ji je bilo tako ljubo! Vendar to ne gre! Utegne se zgoditi, da bi jo Marcel iskal še kdaj pozneje, in vse njene žrtve bi bile tedaj zaman.

Ko se je prve dni po prihodu v Juan vpraševala, kaj bi storila, če bi Marcel kakor koli odkril, da ni Elina, se je odločila, da bo kot bolničarka odpotovala daleč v kolonije in posvetila svoje življenje bolnim nesrečnim.

Tako se bo torej zgodilo. Morda ji bo dobrotna usoda skrajšala to življenje, ki se je tako hitro dopolnilo v izpolnjevanju dolžnosti in je tako hitro doseglo svoj cilj!

Janina je kakor v filmu gledala razgibano poslednje leto, ki je v njem preživela toliko lepega, pa tudi toliko hudega.

Elina se je torej poročila po želji svojega srca; Gaston je na najboljši poti, da postane pošten, zrel mož, oče je rešen sramote, ki mu je grozila. Ženska, ki jih je bila vse privedla skoraj na rob propada, je brez sledu izgubila. Vse se je lepo uredilo. Nedvomno, bile so težke dolžnosti, toda danes so izpolnjene. Zdal se bo morala umakniti, preden se odpro sinje oči in preden utegne v njih prebrati prezir in zaničevanje...

Zdal bo pač tudi že čas, da se osvobodijo vseh bremen, da se otrese samozatajevanja, ki je stalo to poslednje leto njene živce toliko energije, in da se razjode, kakor se sme razjokati samo uboga, šibka ženska...

Kljub sprjaznjenju z usodo pa ni mogla premagati tihega, skritega gneva, ki se je je loteval ob misli, da je morala to razočaranje doživeti prav zdaj, na vrhuncu svoje sreče.

»Zakaj danes... zakaj prav danes?« se je venomer vpraševala.

Če bi bilo prišlo to odkritje prej, morda prvi mesec sožitja z Marcellom, je pač ne bi bilo moglo tako globoko zadeti. Čisto drugače je bilo to zdaj, ko se je zavedala, da si je sama pridobila najboljši in najlepši del njegove ljubezni.

Vpraševala se je, ali je sploh mogoče, da bo Marcel zaradi njene plemenite žrtve še kdaj tako neskrbno srečen kakor tedaj, ko še ni poznal niti nje, ne Eline ne njene družine. Ali se bo siromak veselil vida, če bo moral živeti brez nje, Eline-Janine?

Ali si bo znal razložiti beg zaročenke, ki mu je tako dolgo zadrževala, da ga iz vsega srca ljubi, pa je čez noč izgubila? Morda jo bo zdaj preklinjal, čeprav tedaj ni preklinjal Eline...

Pri pojasnitvi svojega bega bo morala biti pač zelo previdna, da ga ne bo še globlje ranila. In mala Janina je že jela v mislih sestavljati poslovilno pismo, ki jo bo za zmerom ločilo od Marcela...

»...Nikar se ne jezite name, Marcel, če si zdaj, ko ste spet zdravi in sposobni za življenje, jemljem in lastnim svobodo, ki sem jo zrtvovala za vas samo iz občutka dolžnosti, ko se vam je primerila nesreča. Tedaj, ko ste oslepli, ste nekaj časa mislili, da vas je vaša zaročenka Elina pozabila. Bilo je res! Nisem se takoj vrnila k vam, ker sem se dotlej pokoravala samo svojemu očetu, ki je želel, da bi nam vi postali zet. Jaz pa sem ljubila drugega in se nikoli nisem mogla odločiti, da bi se poročila z vami. Morda boste lep-ga dne izvedeli, da sem se poročila z njim, ki sem ga v resnici ljubila. Oprostite mi!«

Ne hudujte se name ob spominu na mesece, ki sem jih preživela z vami v Juanskem zalivu, izpolnjujoč dolžnost, ki mi jo je bila naložila vaša bolezen. Dokler ste bili bolni in šibki,

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetilnika srajce, ovratnike, zappestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH LJUBLJANA

me je vezala na vas dana beseda, vendar ne žalujte, ker ste izpregledali. Nikoli se ne bi poročila z vami! V tej prijetni zmoti naj bi ostali samo tako dolgo, dokler ne ozdravite. Bili ste tako ubogi, ko vas odpotovala v Juan, da sem bila pripravljena na sleherno žrtve iz sočutja...

Da, tako bo napisala: »na sleherno žrtve iz sočutja!« Misel, da mu je zaročenka namesto prave ljubezni dajala samo miloščno sočutja, bo podžgala Marcelov ponos, da bo zasovražil tisto, ki jo je poprej tako vroče ljubil.

Da, takšno pismo bi utegnila napisati Elina... vendar Elina nikoli ne bi mogla res držati dane besede in izpolnjevati tako težke dolžnosti. Če bo torej Marcel dobil to pismo, bo jel preklinjati zaročenko, ki jo je prej blagoslovljal, a mala Janina je dobro vedela, da je sovraštvo silnejše od ljubezni.

Janina je bila tudi dovolj izkušena, da je vedela, da Marcelovo razočaranje ne bo večno trajalo. Kmalu bodo mladega inženirja spet prevzeli visokoleteči načrti, zakopal se bo v delo, se izživljal v drznih poletih in pri lepih, ljubeznivih Parižankah, ki

tako rade poklanjajo svojo naklonjenost duhovitim tujcem... Morda si bo pozneje, ko bo prebolel prvo razočaranje, izbral nedolžno dekle iz dobre družine in si naposled le ustvaril družinsko srečo, po kateri tako hrepeni. Njo bo pa pozabil...

Pozabili! Ob tem spoznanju so nesrečno Janino spet obile solze. Misel, da pozneje v Marcelovem življenju niti pod tujim imenom ne bo imela prostora v njegovem srcu, ji je bila strašna. Grenke solze so ji zaslanjale pogled, ko se je po vijugasti kamnitni stezici vračala proti domu.

Vse bo pozabljeno, izbrisano za vselej! Njuni dolgi izprehodi z roko v roki po vrtu, oblitim z mesečino, njuni zanimivi razgovori, polni upanja in vere v prihodnost, pozabljeno bo navdušenje, ko sta si tisto tomladno jutro objubila, da bosta skupaj dovršila njegov izum, pozabljeno njun prvi članek v časopisu, pozabljen dan, ki sta ga preživela v Menton... da, pozabljena bo vožnja proti domu, ko sta sedela drug tik drugega v Paulovem avtomobilu in je čutila, kako se njegova toplota spaja z njeno... In pozabljen bo celo oni večer, ko mu je zanela romanco o soncu in jo je nato prvič in edinkrat poljubil...

Ona bo pa te spomine pobožno zbrala in jih zaprla globoko v svoje srce, da ne bodo nikoli obledeli!

V bližini so žrgoleli ptički vesele melodije. Janina se je otožno nasmehnila. Spomnila se je nesmiselnosti pesmi, ki jo je še davi tako zmagovito zapela: »Vsi so srečni...«

Kje je zdaj tista sreča? Izgubila je, razblinila se je, kakor da je nikoli ne bi bilo. Vendar Janina zato ni preklinjala svoje usode. Bila je prepričana, da Bog tako hoče, in se je vsa ponižna in vdana pokoravala njegovi vzvišeni volji...

XII

Poslednji večer

Janina se je odločila, da bo šele zvečer povedala Marcellu novico o možnosti ozdravljenja.

»Marcel, nekaj vam moram povedati,« je skoraj plašno pričela. »Ko mi je Paul Bonheur dejal, da ima zame naslov neke garaže, ni govoril resnice. Namesto naslova mi je dal pisemce, v katerem me je pozval na nujen sestanek.«

Marcel je prebledel in okrog ustnic se mu je nenadno zarezala trpka črta razočaranja.

»Slutil sem! Ljuba moja, ne morem več dalje prenašati te pretirane Paulove ljubeznivosti do vas...«

Vendar se je hitro premagal in na videz čisto mirno vprašal:

»In kaj ste vi storili?«

»Kaj sem storila?« je skoraj presenečeno vzkliknila deklica. »Odsšla sem na sestanek.«

Spet se je Marcelov obraz zmrčilo. »Odsli ste! In mislite, da ste prav ravnali?«

»Seveda, Marcel, saj je šlo za vas.« »Zame?« je začudeno vprašal mladi inženir in nehoti prisluhnil.

»Za vaše oči,« je popravila Janina.

»A tako,« je jedko vzkliknil Marcel. »Izbral si je to pretvezo, da bi vas izvabil na samo, kjer bi se lahko sukali okrog vas po mili volji! Elina, dovolj mi je že prizadevanja tega plemenitega zdravnika! Da naj mi mir meni in moji zaročenki!...«

»Marcel, saj vendar...«

»Kaj hočete reči? Ne trpim, da se plazi okrog vas, da vas obožuje in požira z očmi...«

»Marcel, le kako morete trditi, da me Paul obožava?« je presenečeno vprašala Janina.

»Kako? Kako?« je skoraj besno vzkliknil. Zdaleci se je pa zavedal, da je zašel predaleč, in je umolknil. Z nadloveskim naporom se je obvladal in nekoliko mirneje povzel:

»Uboga, mala prijateljica, pozabljate, da imam izvrsten sluh, ki mi skoraj popolnoma nadomešča vid. Po zvoku njegovega glasu sem uganil, da vas ljubi in zalezuje, uganil sem, da igra med nama dvojno vlogo...«

»O, Marcel, kako morete kaj takšnega misliti o tako dobrosrčnem in plemenitem človeku?« je vzkliknila Janina.

Marcel je še bolj prebledel.

»O, ljuba moja, vidim, da vas boli, da želim tega plemenitega in dobrosrčnega mladega moža!« je vzkliknil.

Janina se je zdržnila in žalostno odgovorila:

»Menda mi nameravate prirediti pravi ljubosumnosten prizor!«

»Ne vem,« je trpko odgovoril Marcel. »Vem samo to, da me prične boleti srce ob misli, da bi se kdo drug hrepel po vas, da bi si lastil pravico do vas, sončice moje... Tega ne bom trpel! Če se spomnim, kako vas gleda, kako vam stiska roko in kako piše vaš sladki glas mi vzkipi kr...«

Janina se je obupano prijelja za glavo in vzkliknila:

»O, Miki, Miki, nikar tako ne govorite! Vsaj danes mi prizanesite!« Vznemirjeno je vprašal:

»Zakaj prav danes? Nikoli se ne bi smela pričakati, ljuba moja deklica!«

»Da, toda jaz sem prav danes tako srečna... ker mi je doktor Bonheur povedal, da boste zanesljivo ozdraveli!«

Namesto da bi se bil Marcel te novice razveselil, je skoraj začudeno vprašal:

»Tega se vi tako veselite?«

»Kakšne besede so pa to, Marcel?« je užaljeno vprašala Janina. »Kdo bi se mogel vaše sreče bolj veseliti? Čutila je, da ji ob teh besedah silijo solze v oči in da ji glas trepeti od bolesti.

»Ali se res veselite, Elina?« je vprašal in jo pogladil po svilenih kodrih. »Ali res želite, da okusim še to poslednje?«

»Zakaj me vendar to vprašujete, Marcel?«

»Ne čudim se, da se ta vaš plemeniti doktor veseli mojega ozdravljenja, ali da delite to veselje z njim tudi vi, tega kar ne morem verjeti,« je kakor sam zase zamrmral Marcel.

»Ne... ne razumem, Marcel,« je zajecjala deklica. »Vaše ozdravljenje bi bilo zame pač največja sreča!«

Dalje prihodnje

H*U*M*O*R

Če je mož stražnik

Zena: »Zbudi se, Janez, mislim, da so latovi v hiši!«
Mož: »Pusti me pri miru! Telefoniraj na stražnico, nočoj nimam jaz službe!«

Hudobno

»Kakšno umetniško sliko za poročno darilo bi rad kupil.«
»Morda bo tale primerna,« dé prodajalec. »Imenuje se: Pred nevihto.«

Užaljena je

Pri Zapolnikovih so kupili sinčka. Namesto da bi bila mala štrlietna Metka vesela, da je dobila brata, se skremži in začne na ves glas jokati. Začuden jo oče vpraša, zakaj se joka, in Metka mu odkrito prizna:
»Za to imaš denar, za gramofon, ki te že tako dolgo prosim zanj, ga pa nikdar nimam!«

Otroška

Teta Liza pride na obisk k Jurkovim. Med kosilom se priplazi k njej mali Jakec in prične izlajati njeno obleko. Teta se zgraža, oče že pripravljalo palico. Tedaj se Jakec skremži in pravi:
»Mali ima prav, tvoja obleka res ni okusna.«

To je pa že od sile

Knjigovodja ves razkačen pridrvi v sobo mlajšega uradnika in ga nadere:
»Tako, ni vam dovolj, da soite celo strelci morali in to tako blazno, da ste prebudili šela, ki je spal v svoji sobi...«

Kritika

»Brezkile! Iz mojih stihov boste razbrali podobo moje zaročenke.«
Kritik: »Ali tudi šepa?«

Strah

»Jože, zakaj si pa tako nenadno razdril zaročo. Saj si se vendar mislil v kratkem poročiti.«
»Res je. Z zaročo so sva hotela najeti neko stanovanje, na mi je tašča dejala, da bo pretesno za tri ljudi. Zato sem se raiši umaknil.«

Tujec

Hotelski natakar sobarici: »Ali je gospod iz sobe št. 27 kaj pripomnil k računmu?«
Sobarica: »Ničesar. Zaenkrat še lista po slovarju in išče pravega izraza.«

Čudno

Stanovalec: »Gospa, za tapetami v moji sobi so stenice.«
Gospodinja: »Kaj ste pa iskali tam zaidaj?«

Sorodnost

Sodnik: »Ali niste morda v sorodu z obtožencem?«
Priča: »Nisem.«
Obtožene: »Ni res, gospod sodnik. Že deset let je moj vinski brat.«

Tezko je ustreči

Med filmanjem zakliče režiser nekemu igralcu, ki mora igrati vlogo umirajočega samomorilca:
»Več temperamenta! V vašem umiranju je premalo življenja!«

Patrnežljiv je

»Gospod,« je spet spretnega tavnika. Prvi mesec bosta lufeli 1000 lir plače. To je sicer za začetek malo, a ljubljim vajni, da boste lufeli pridobite leto za 1500 lir plače. Ali ste s tem zadovoljni?«
Prosilec: »Gospod ravnatelj, potem se bom raiši oglasil prihodnje leto.«

Znagnjiva

»Ali poznate ono žensko, ki venomer skrivaj posleduje k naši mizi?«
»Trenutek prešina, da si jo nekobko ogledam. O seveda, na glavi ima klobuk moje žene, obleko ima pa moje hčere. Kajpak — naša kuharica!«

Otroška modrost

Petrček je bil ves dan priden, zato sme zvečer z mamicino in očkom na koncert nekega slavneega čelista. Ko zavlada v dvorani popolna tišina in prične umetnik igrati, se na lehem oglasi mali Petrekček: »Mama, ko bo mož na odru prežagal omaro bomo šli domov, kajne?«

Zabil jo je

»Gospodična Metka, ali bi hoteli postati moja žena?«
»Ne, sem namreč zelo izbirena.«
»Gospodična, izbirenost ni lepa čednost. Me ne posnemajte!«

Zlobno

Neki zbiralec umetnin razkazuje goslom svoje zaklade.
»To je Minervin kip,« razlaga. Tedaj se oglasi ena izmed gledalk:
»Ali je bila poročena?«
»Ne, bila je vendar boginja modrosti,« se odreže zbiralec umetnin.

Dve škotski

Škot pripoveduje svojemu prijatelju:
»Ko sem prenočil v hotelu, vso noč nisem zaspil ofesa.«
»Kako pa to?«
»Lastnik hotela mi je dejal, da mi še bo treba plerati sobe, če najdem v njej stenico. No, pa sem jo vso noč iskale.«

Sin: »Oče, dat mi peuni, rad bi se vozil na vrtiljak.«
Oče: »Saj je nečimiselno, sinko, ko se na že zemlja vrtil.«

Filatelija

Nové známke

Česko-moravski protektorat: Glede na odredbo, da so od 1. aprila t. l. dalje veljavne le one znamke, ki imajo napis »Deutsches Reich« in poleg tega še: »Böhmen und Mähren — Čechy a Morava«, je bilo potrebno izdati nove službene in časopisne znamke. Službene so izšle z izpremenjeno sliko in v naslednjih vrednotah: 30, 40, 50, 60, 80 helerjev, 1.—, 1.20, 1.50, 2.—, 3.—, 4.— in 5.— kron. Časopisne so ohranile staro sliko, le s pristavkom: »Deutsches Reich« zgoraj. Vrednote: 2, 5, 7, 9, 10, 12, 50 h in 1.— Kr. Izvedba v knjižotisku. — Za rojstni dan Führerja sta izšli vijoličasta znamka za 60+140 h in rdeča za 120+380 h.

Finska: V korist sklada za vzhodno Karelijo je izšlo 400.000 kosov znamk za 3.50+1.50 mk: so olivne barve. Ob 25letnici ustanovitve države so izšle tele znamke: zelena za 0.50, sivomodra za 1.75, rdeča za 2.—, rjava za 2.75, ultramarinasta za 3.75 in vijoličasta za 5.— mk.

Francija: V korist narodne pomoči so izšle znamke za 1+10 fr. modra, 1+10 fr. rdeča, 2+12 fr. modra, 2+12 frankov rdeča. Ureditev v polji je ista kakor pri izdaji za »Légion Tricolore«, slika pa predstavlja maršala Pétaina enkrat v civilu, drugič v uniformi.

Generalzborništevnik ima nove službene znamke: 8+8 h, 12+12 h, 16+16 h, 20+20 h, 24+24 h, 30+30 h, 40+40 h, 50+50 h, 60+60 h, 80+80 h, 100+100 h. Za Hitlerjev rojstni dan so tudi tu izdali tri

znamke, in sicer vijoličasto za 42 gr in 1.— zlot, karminasta za 24 gr + 4.— zlot in zeleno za 84 gr + 1.— zlot.

Hrvatska: Od znamk, napovedanih v štev. 10 »Družinskega tednika«, so doslej izšle tele: obe nadoknadni frankovni za 3.50 in 12.50 Ku, sponiška za 700letnico Zagreba in sponiške za obletnico ustanovitve države (slika Poglavnika).

Liechtenstein je dobil za poroko kneza Franca Jožefa II. z grofico Gino Wileczek tri čedne znamke: vijoličasto za 10 rp, rdečo za 20 rp in modro za 30 rp.

Madžarska: V korist vojnim invalidom so izdali znamke naslednjih vrednot: 1+1 filer siva, 3+1 vijoličasta, 8+1 zelena, 12+2 rjava, 20+2 vinski rdeča, 40+2 modra, 50+6 rdečerjava in 70+8 sivomodra.

Nemčija: Tu so izdali nekaj lepih serij. S slikami iz vojne je izšlo naslednjih 12 znamk: 3+2 peniga črnorjava, 4+3 rjava, 5+4 temnozelena, 6+9 vijoličasta, 8+7 oranžna, 12+8 karminasta, 15+10 rožnata, 20+14 modra, 25+15 sivomodra, 30+30 zelena, 40+40 vinski rdeča, 50+50 črnazelena. Izdelane so v jeklorezu, in sicer delno v Berlinu, delno na Dunaju. — Za dan mladine je izšla zelena znamka za 6+4 pf., tiskana »bakrotisku«. V istem postopku so izdelane znamke, izdane za rojstni dan Führerja: 3+7 serija, 8+14 zeleno, 8+22, 12+28, 16+32, 20+40, 24+48, 30+60, 40+80, 50+100, 60+120, 80+160, 100+200. — Obleta se nova frankovna znamka za 10.—. Bdk.

D. Gruden.

Iz pogovora z mlado zdravnico

Ni dolgo tega, kar sem zašla v družbo medicincev višjih letnikov in nvopečenih zdravnic in zdravnikov. Ko smo obrali in obrnili že vse pereče sodobne probleme — razgovor, kjer si je vsakdo prizadeval, da bi se zdel pametnejši in modernejši od drugega — se je pomenek obrnil na zdravniško vedo, na bolezn, zdravniške in bolnike.

Družba se je hitro razdelila na dve skupini. Kar nas je bilo laikov, smo se potegovali za bolnike, češ da so siromaki pogosto na milost in nemilost izročeni zdravniku, njegovi spretnosti, njegovemu čutu odgovornosti in njegovemu znanju. Zagovorniki zdravilstva so se kajpak branili in ugovarjali našim trditvam. Ker se mi je zdela izmenjava nekaterih misli prav poučna za obe strani, sem se odločila zapisati jih, prav kakor sem jih slisala, brez osebnega prizvoka.

»Očitane nam trdosrčnost,« je vzklila neka mlada zdravnica, »toda zakaj? Ker je vsak bolnik prepričan, da je edini na svetu in da je njegova bolezen edinstvena. Za zdravnika je pa vsak bolnik samo eden izmed množice trpečih in njegova bolezen ena izmed nešteti podobnih ali enakih bolezni. Zdravnik vidi toliko bede in toliko trpljenja, da mora varčevati s svojim sočutjem in usmiljenjem.«

»Vendar včasih usmiljena beseda čudeže dela,« je ugovarjal neki moj znanec. »Rajši grem k zdravniku, ki je prijazen in sočuten, čeprav povprečen, kakor pa h kakšni čudaški zdravniški veličini, ki mu je bolnik samo še zanimiv primer in nič več človek.«

»Takšnih zdravniških veličin ni,« je ugovarjala zdravnica. »Samo v pogoršanih filmih in poceni romanjih jih še srečamo. Vsak zdravnik ima svoj način konzultacije (preiskavanja). Nekateri zdravniki bolnika natančno izprašujejo po simptomih bolezni. Ti zdravniki se zde na prvi pogled bolj usmiljeni, ker se bolniku zdi, da se živeje zanimajo zanj, če ga povprašajo po tem ali onem. Pri tem pa tvega zdravnik nevarnost, da bolniku nehoti vsili svojo misel, in res se bolnik pogosto oddalji od pravega opisa bolezni in samo še pritruje zdravniku. Slika, ki jo dobi zdravnik o bolniku in njegovi bolezni, pogosto torej ni jasna. Pri drugem načinu konzultacije zdravnik samo posluša, kar mu bolnik pripoveduje, in si sam pri sebi ustvari sliko o njegovi bolezni. In prav v primerih, ko zdravnik molče posluša, se bolnik pozneje večkrat pritožuje, češ da se ni zdravnik prav nič zanimal za njegovo bo-

lezen, da ga ni niti vprašal, kje in kako ga boli, in kdaj ga bolečine napadejo. Pacient pač ne ve, da je zdravnik molčal predvsem zato, da bi si ustvaril kar najbolj verno sliko o bolezni sami.«

Z zanimanjem sem poslušala njeno razlago. In ko sem v mislih nehoti preruševala svoje izkušnje z zdravniki, sem morala priznati, da sem najbrž sama pogosto temu ali onemu krivico delala iz podobnega vzroka, kakor ga je opisala moja znanca.

Zdaj se je vmešal v razgovor neki znanec, ki je bil že dostikrat bolan in se rad pohvali, da ima že vse mogoče vesele in briske izkušnje z zdravniki, z boleznimi in bolnišnicami.

»Čeprav vam v bistvu ne morem ugovarjati, gospa doktorica,« je pričel z drobnim prizanesljivim nasmeškom, »dovolite, da pripomnim nekaj svojih misli. Prav imate, ko pravite, da je vsak bolnik prepričan, da je njegova bolezen edinstvena. Zdravnik, ki je hkrati dober psiholog, pa mu bo to prepričanje pustil, najsi že je bolezen resnična ali namišljena. Če namreč namišljenemu bolniku bolezen vza-meš, pogosto zares zboli. Če pa bolezen »ozdraviš«, mu dejansko pomagaš. Predvsem pa ne bi smel zdravnik nikoli z neprevidno besedo, z mračnim izrazom obraza ali kakšnim drugim glibom pokazati svoje zaskrbljenosti. Vsakdo je za svojo bolečino silno, silno občutljiv. Bolniki, posebno preprosti ljudje, vidijo v zdravniku človeka, ki ima nad njimi neomejeno moč, čeprav to ni res. Če jim ta čudodelnik z vedro besedo vlije upanja, so mu hvaležni, kakor da bi jih bil že ozdravil. Ena sama neprevidna izjava jih pa ulegne tako potreti, da se njihova duševna pripravljenost za ozdravljenje izpremeni v pobitost, ki dejansko zdravljenje naposled res oteži ali celo onemogoči.«

Vsi smo pritrdili, da je res tako, saj je menda že vsakdo od nas na lestni koži kaj podobnega doživel. In naposled sta se obe struji zedinili v spoznanju, da mora biti dober zdravnik tudi dober človek, čeprav pogoj, da si dober človek, še ne ustvari dobrega zdravnika. Kakor so pa na svetu dobri in slabi, zmožni in nezmožni trgovci, obrtniki ali zastopniki drugih svobodnih poklicev, tako naštetimo tudi pri zdravnikih na bolj ali manj zmožne, na povprečne in izredno nadarjene. Za zdravnika, a še bolj za bolnika je pa izredno važno, da greš k zdravniku brez predsodkov, z zaupanjem v napredek zdravilske vede in v znanje človeka, ki si je izbral tako vzvišen in odgovoren poklic.

Saška

(Ti trije modeli so risani izrečno za »Družinski tednik« in niso bili še nikjer objavljeni.) Na zgornji sliki vidimo tri lepe kombinacije krila in jopice. Prva slika nam kaže ohlapno jopico rjave barve čez ozko črtasto krilo. Volnena bluzica, ki se teji kombinaciji zelo lepo poda, je einobrasto-deča. Nastednja jopica je iz enobarvnega blaga in je visoko zaprta. Nosimo jo h kockastemu, nekoliko temnejšemu krilu. Čez temnozeleno krilo oblačimo jopico srednjevijve barve, kakor jo vidimo na tretjem modelu. Jopica je v pasu na hrbtni strani nabrana. Ruta, ki se k njej poda, je prav tako zelena.

več. Kratko in malo, dvakrat na leto nimamo me uboge ženske ničesar obleči.

Polne zavisti opazujemo moške, ki ne poznajo takšnih skrbi, za nas pa imajo samo kdaj pa kdaj kakšen pomilovalen nasmešek. Kako lepo bi bilo, če bi smele tudi me nositi obleke, sešite za večno iz blaga, ki ni podvrženo neusmiljeni modi.

Ali res ne smemo tega? Vendar bi enkrat le lahko poskusile. Tu vam podamo dva preizkušena nasveta, kako lahko sešijemo iz moške srajce žensko bluzo in iz moških hlač žensko krilo. Bluzica in krilo ne zahtevata nikakih izrednih zmožnosti in si ju lahko vsaka sama sešije.

Kolikokrat stojimo pred predalom z moževimi srajcami in jih s skrbo opazujemo! Ena ima ves odrgnjen in preprezan ovratnik in zapetnice, druga je tako hrbtno pretrgana, čeprav jih še tako previdno peremo in likamo. Spodnji deli so po navadi še kakor novi. Ta spodnji del si prisvojimo in iz njega sešijemo bluzo. Po stari bluzi si iz papirja izrežemo krog, ki ga položimo na srajce. Paziti moramo, da uporabimo res samo dobre dele srajce. Iz rokavov naredimo rokavčka in zapetnice, iz prednjega dela prednji del in iz zadnjega dela zadnji del bluze, za žepke in ovratnik nam pa ostane še zmerom dovolj končkov, ki jih s pridom uporabimo.

Po kroju, ki si ga urežemo iz papirja, lahko sešijemo bluzo po svojem okusu. Iz ertaste srajce si sešijemo lepo športno bluzo, kjer tečejo erte v sedeļu počez, pri ostalih delih pa navpično. Iz bele srajce si naredimo lepo popoldnansko bluzo, ki jo povežemo v luknjicah z belo prečko, lahko pa tudi v prijetnem pisanem vzorcu. Kolikor domišljije in iznajdljivosti ima katera, toliko različnih bluz lahko sešije iz stare moževe srajce.

Tudi iz moških hlač lahko sešijemo žensko krilo. Vendar si smelo to privoščiti samo ženske, ki niso preveč debele, torej ženske, ki nimajo večje krojne številke od 42. Hlače sparimo, očistimo, če je potrebno, operemo in dobro zlikamo. Potem položimo na blago krog krila in urežemo. Lahko urežemo krilo tako, da ga spredaj zapenjamo lahko pa tudi pri strani. Če so hlače preozke, moramo v krilo vstaviti kos blaga, da je dovolj široko. Iz preširokih hlač lahko sešijemo krilo, ki ima eno ali dve gubi.

Torej le na delo in nikar ne odnehajte pred, dokler ne boste šle po mestu oblačene v bluzo ki ste jo naredile iz moževe srajce in v krilo, sešito iz moževih hlač. In če vas bo kdo vprašal, iz česa imate krilo, tedaj mu lahko nonosno odgovorite: »Iz moževih hlač!«

Življenjske resnice

Človeka spoznamo po smehljaju. Če mu smehljaj polepša obraz, je dober, če ga pa spači, je slab.

Ne vzgajamo otrok samo zato, da nas bodo pozneje vzdrževali, temveč zato, da nam že danes podarijo smehljaj, zaupajo svojo največjo skrivnost in nam z zaupanjem položijo svojo majhno ročico v naše roke.

Pustite otroka, da sam odloča o važnih zadevah. Človeka, ki se v svoji mladosti ni naučil samostojno misliti

in delati, morajo tudi takrat, ko do-raste, voditi in podpirati drugi.

Izkušnja je tisto, kar človek nena-merno doživi.

Intuicija je svojevrsten čut, ki žen-ski tudi tedaj pravi, da ima prav, ka-dar to ni res.

Jeza je veter, ki zamegli razum.

Porabni nasveti

Nikar se venomer ne pritožujete, da puščajno vaši otroci svoje stvari p-vosod in da tako zelo zamažejo obleke. Določite jim rajši za njihove igrače v kakšnem kotlu majhno omaro ali skrinjo, čez obleke jim pa privežite pred-pasnik, ki ne sme biti brez žepa.

LEPOTNA PENA

SAXO BELL

je moderno kozmetično sredstvo

Saxobell

napne uvele kožne predele. Intenzivna prepojitev s krvjo je za kožo najboljša gimnastika, katere trajni uspeh je:

čist, mlad, svež obraz

Dobi se v drogerijah in parfumerijah

ŠAH

Urejuje A. Preinfalk

Vesti

HRVATSKO PRVENSTVO

Turnir za prvo hrvatsko prvenstvo v Zagrebu je zaključen. Kot smo napovedovali, je bil boj zelo ogorčen in še dlje kakor do kraja nejasen, saj sta se dva udeleženca povzpela na prvo mesto. Skoraj bi se jima pridružil še tretji, Subarić, ki je pa v zadnjem kolu imel najmočnejšega nasprotnika od vodilne trojice in si ob nasilnih poskusih za zmago razbil glavo. V dvo-boju se bo pokazalo, kdo je močnejši, inž. Jerman ali inž. Tekavčić, in kdo se bo ponašal s ponosnim naslovom državnega prvaka. Od ostalih sta se posebno dobro izkazala karlovački prvak Adolf Jonke in Bogatec, inž. Kindij je močno popustil, prav tako se ni izkazal prof. Pavlović. Tudi od zastopnika mladinskega šaha, Vrgoča, smo več pričakovali, nočemo pa s tem izreči dokončne slabe sodbe. Turnir je bil zanimiv in je splošno uspel, vendar pogrešamo nekaj najboljših imen, kakor dr. Astaloš, Rabar, dr. Dumić, ki je izstopil sredi tekmovanja, Avirović, Petek in drugi, da ne omenimo onih, ki zadnja leta o njih ni nič slišati.

Končni izid: inž. Jerman in inž. Tekavčić po 11 točk (skoraj 75%); M. Filipčić, A. Jonke in Subarić po 10, Bogatec in B. Filipčić po 9, dr. Licul 8½, inž. Kindij 7½, inž. Didžinski in Mikulčić po 7, Horvat 4½, Ostović in prof. Pavlović 4 in Vrgoč 3½ točke.

HRVATSKA-BOLGARSKA 8:8

Za Velikonočne praznike sta odigrali hrvatsko in bolgarsko šahovsko državno moštvo v Zagrebu povratni dvoboj. Medtem ko so lani Hrvati v Sofiji precej lahko zmagali (11:5), se jim to pot zmaga ni posrečila. Naskok ene točke, so Bolgari drugi dan izravnali. Kakor so oboji nastopili nekoliko oslabljeni, moramo priznati, da so Bolgari znatno napredovali in predvsem se odločneje borili. Tako so doživeli Hrvati nepotreben poraz in se bodo morali za junjsko tekmo v Curihu z močnimi Švicarji posteno zbrati, da bo vsaj časten uspeh.

Posamezna srečanja: I. deska: Cvetkov — inž. Tekavčić 1½ : ½; II. Neikirch — Subarić 2 : 0; III. Popov — inž. Jerman ½ : 1½; IV. Malčev — M. Filipčić 1 : 1; V. Karastojčev — Jonke ½ : 1½; VI. Kipro — Petek ½ : 1½; VII. Dimitrov — inž. Kindij 1 : 1; VIII. Kantarčev — dr. Licul 1 : 1. Bolgari so na prvih štirih deskah rahlo v premoči.

NOVA ALJEHINOVA ZMAGA V PRAGI

Kakor smo upravičeno pričakovali, je na velikem praškem turnirju, ki je trajal tri tedne, odločno in sijajno zmagal svetovni prvak dr. Aljehin. Petnajstkrat je dobil, remiziral le s Keresom, Poltyšom, Katetovom in Fichtlom, a premagati ga ni mogel nihče. Aljehinu še zlepa ne bo kdo kosil! Keresu je ob polovici turnirja nesrečno spodletelo s Kubanekom, ravno ko se je zdelo, da bo prvaka dohitel. Te grube proti odlično razpoloženemu Aljehinu seveda ni mogel več nadomestiti, pa je tako gotovo pobral drugo nagrado. Remiziral je sedemkrat in zmagal enajstkrat. Pri podira-nju slabših igralcev ni še tak kavejl kakor Aljehin.

Za nadaljnja visoka mesta so se močno bili. Nekaj časa je Šamischu dobro kazalo, na koncu sta pa bila domačina Poltyš in Katetov iz umejša. Poltyš nas prav za prav ne pre-seneca (izgubil je s Keresom in Pach-seneca (izgubil je s Keresom in Pach-seneca, devet partij je dobil), saj beleži že mnogo lepih mednarodnih uspehov. Največji uspeh pa pomeni za praškega prvaka Katetova, ki je moral zadnje čase zelo napredovati; izgubil je s slabšim Florianom in osemkrat zmagal, devetkrat torej remiziral. Zelo zadovoljen je lahko z uspehom tudi domačin Sajtar, medtem ko je Šamis-ču pošla ob koncu sapa in se mora zadovoljiti samo s šestim do devetim mestom v solidni družbi z Dunajčanom Lovkencom, pa domačima Thele-nom in Urbancom, kar je še vedno v zmagovalni skupini.

Zaradi nekaterih lepih zmag smo Pachmana pričakovali više, razvil se pa je gotovo vsaj v dobrega mojstra, saj je še zelo mlad; pomanjkanje tur-nirskih izkušenj navadno ovira, da bi se takoj pokazala vsa nadarjenost. Bo-določnost ima besedo. Nadaljnja skupina so srednja češka mojstrska garda, vsa-komur nevarna, a nestanovitna, med katerimi gotovo prednjači nadarjeni Opočensky. Rep je skromen, čeprav tudi ne brez vsake moči, kar sta iz-kusila zlasti Keres in Katetov, seveda je pri tem zlasti odločala sreča, ki ni vedno naklonjena našljiu in korajži. Gospa Suchy je ostala zelo suha, tri polovičke pa je vendarle odščipnila; ne mislite, da njo bile krvavo zaslu-žene. Po sledih Menčíkove pa ne bo hodila.

S turnirjem so lahko češki mojstri, praški kakor brnski, zelo zadovoljni. Nekaj visokih mest, borba z dvema velikima mednarodnima mojstroma, lepi in ogorčeni boji, nove izkušnje in nova uveljavljanja, vneto kibiciranje, pa kup prezantimivih partij, kaj pa še hočemo več! Pač, še nekaj, turnirsko knjigo, ki bo to praško bitko proslav-ljala tudi po svetu. To je seveda lahko že prevelika zahteva. Edino, kar je močnejše močilo, je bilo morda to, da se zaradi nekega »vrememb« med udeleženci (izstopil je Carls in vsto-pil Thelen) kola niso povsem redno odigravala in je bil pregled zato čisto preveč zamršen za igralce kakor za bralce. Drugače je turnir imenitno izbralil nalogo v tej veliki šahovski suši.

NAS NAGRADNI NATECAJ

Kotiček za praktične gospodinje

Za vsak prispevek objavljen v tej rubriki plačamo 10 lir.

Riž s krlji

½ kile jabolčnih krljev dobro operi in namoči za nekaj ur, najbolje čez noč, v mrzli vodi. Namočene skuhaj v isti vodi, v kateri so se namakali. Ko so dodobra mehki, dodaj ¼ kile oprane riža, malo soli in žličko sladkorja. Riž ne sme biti popolnoma razkuhan. Lepo gostilatega dai kot samostojno jed za večerjo na mizo. Če hočeš in moreš, ga lahko zabeliš z maslom ali maslo.

V. V. Ljubljana

Kako uporabiti prekajeno govedino, ki jo dobiš na nakaznico

Meso namoči 1 uro pred uporabo v precej topli vodi. Nareži ga na tanke rezine, ki jih najprej potoleči z zobasto stranjo kladiva, nato pa z gladko stranjo in meso večkrat navlaži. Zrezki morajo postati tanki ko list. Nadevani jih z nadevom ki ga pripraviš takole: Skuhaj 2 pesti riža. Kubanemu dodaj sesekljane zelenjave peteršilja, drobnjaka in nekaj zrnov soli. Ko so zrezki nadevani, jih zvil in poveži z vrvo ali nitjo. Dai jih na vroče maslo ali mast in peci 2 uri. Večkrat jih polži z vodo ali juho.

K. Ljubljana

Korzuzni rižev kruh

V današnjih časih, ko moramo z enotno moko zelo varčevati, nam je koruzni rižev kruh zelo dobro nadomestilo za kruh iz enotne moke.

¼ kile riža kuhaj na 2 litrih vode lako dolgo, dokler ne dobiš gostljate kaše. Zakuhaj 2 kili koruznega zdroba med riž in pustj 2 minuti vreti. Stresi zmes v skledo, ohladi jo in dodaj še toliko koruzne odnosno enotne moke, da dobiš gosto testo. Dodaj še 1 kavno žličko jedilne sode in za 1 liro kvasa. Vse skupaj dobro pregnetj in kruh je gotov. Krpo, na katero položiš kruh, potresi z enotno moko da se testo ne prime.

A. H., Ljubljana

Fizolice s krompirjem

Večer poprej namočeno fizolice kuhaj v 2 litrih vode. Ko te že napol kuhana, dodaj po potrebi na kocke zrezanega krompirja in oporaj. Posebej sesekljaj košček slanice, ki jo dobiš na nakaznico, s strokom česna in zelenim peteršiljem. To stresi med fizolice in krompir. Ko je krompir kuhan, naredi na prav malo maslobo prežganje, osoli, dodaj po okusu pa-

radižnikove mezge, pustj še nekoliko povreti in jed je gotova. Dai jo kot samostojno jed za večerjo ali s polento za kosilo na mizo.

R. B., Novo mesto

Za vsak prispevek, objavljen v »Kotičku za praktične gospodinje«, plačamo 10 lir. Znesek lahko dvigneš takoj po objavi v naši upravi. Po pošli pošiljamo šele takrat, ko se nabere več takšnih nakazil. — Prispevke naslovite na Uredništvo »Družinski tednik«, Kotiček za praktične gospodinje, Ljubljana, Poštni predaj 253.

Iz moške srajce ženska bluzica

Ženske, mlade in stare, imamo zmerom polno skrbi, kaj bomo oblekle. Vsako pomlad in jesen nas obsede nečimrnost in ne moremo drugače, kakor da hodimo po mestu in ogledujemo izložbe, hkrati pa računamo, koliko denarja smemo izdati za svojo garderobo, ne da bi ostalo gospodinjstvo preveč trpelo. Zelo hudo je za nas, ko nam na lepem ni več vseč klobuk, ko nam nobena obleka ni prav in nimamo h kostimu nobene bluze

Za vašega sinčka je najlepša pomladanska pa tudi poletna obleka sestavljena iz kratkih hlač, jopice in bluzice. Pomladi izberete temnejše barve, poleti pa svetlejšje. Zelo lepe so bele hlačke in modrobela črtasta jopica.